GLOBAL Pazarcık

BAĞIMSIZ EKONOMİ TOPLUM TARİH VE KÜLTÜR DERGİSİ **HAZİRAN 2010 · SAYI 5**

Rojin Sara (7 yaşında)

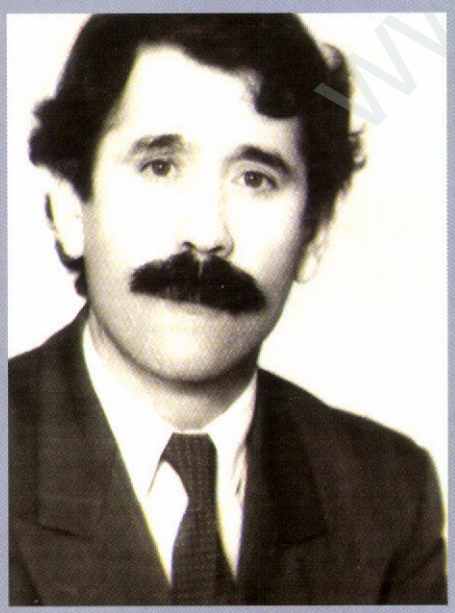

Köklü bir ocakzade
AHMET DONAT

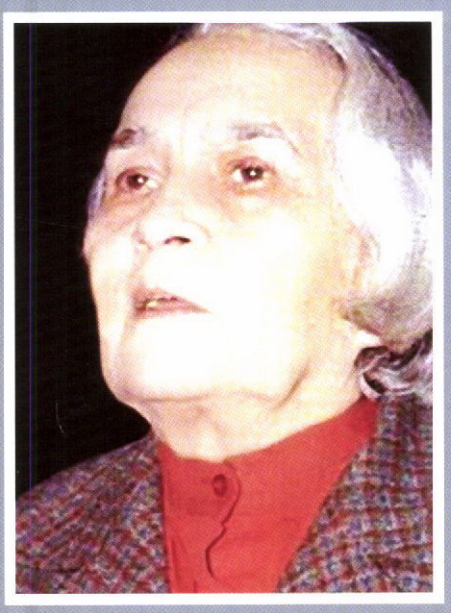

Müstesna bir devrimci
BEHİCE BORAN

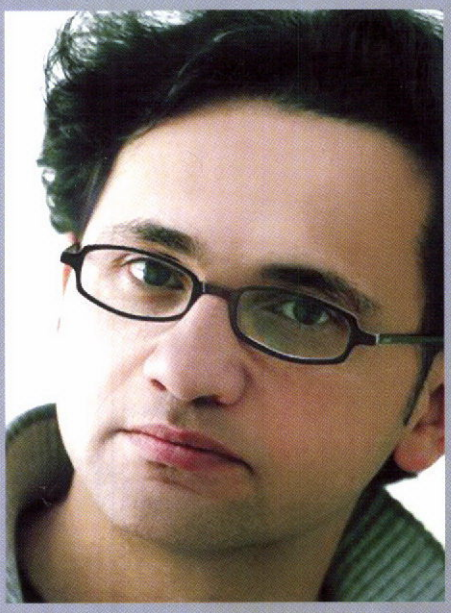

Genç bir yönetmen
MİRAZ BEZAR

Özlem KUYUMCUSU

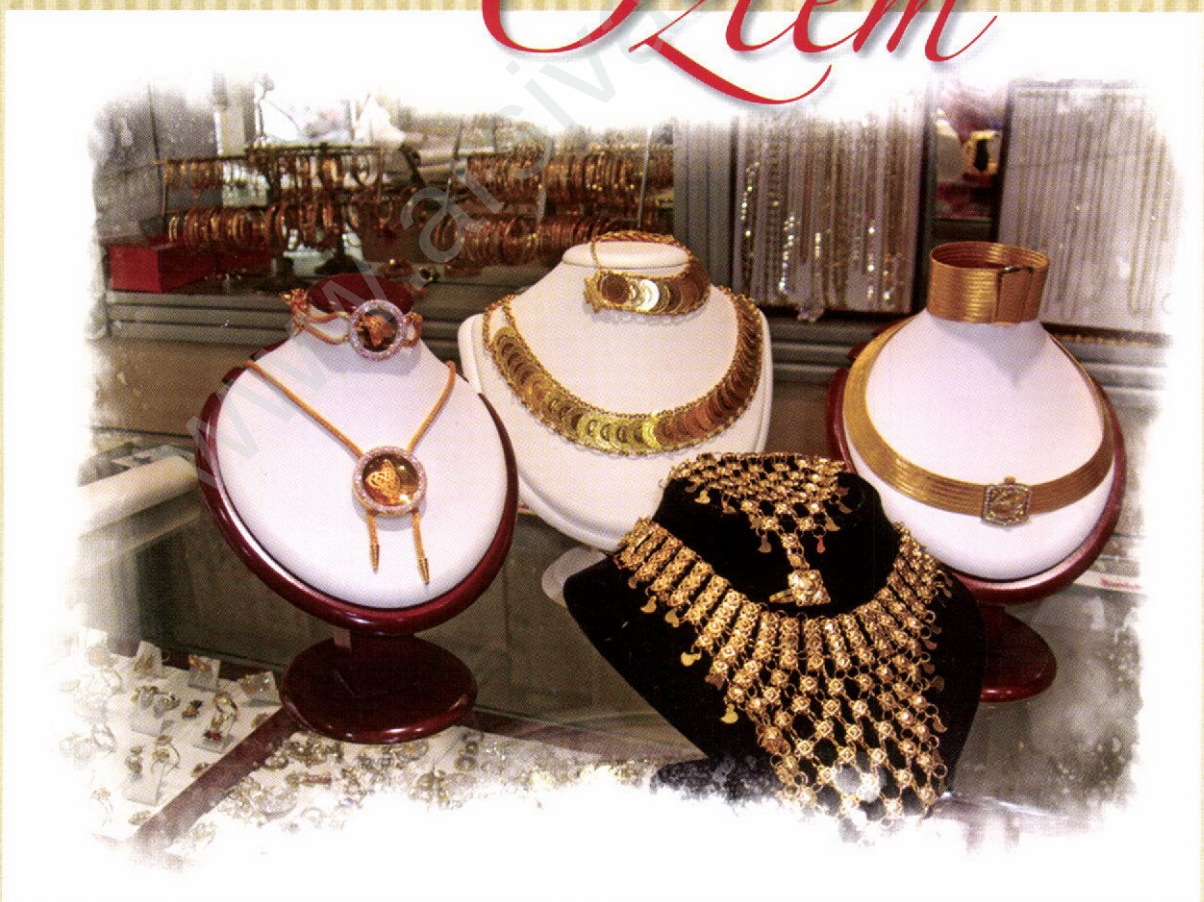

Uğur Yiğitbaşı
Keupstr. 43, 51063 Köln - Tel.: 0221 61 37 70 - Fax: 0221 63 07 105

Elif Ana
KÜLTÜR GECESİ

İnsan, eksik bir Tanrı,
Tanrı, mükemmel bir insandır.

Cem töreni:

Mehmet Sugan, (Elif Ananın oğlu)
Ali Dedeoğlu, (Zakir)

Konuşmacılar:

Kamil Dalkara, Pazarcık Belediye Başkanı
Metin Ergücen, Narlı Belediye Başkanı
Ali Tütay, Bozlar Belediye Başkanı
İsmail Dizlek, PANİAD Başkanı
Aziz Yüzer, İşadamı

Pazarcık Dernek Başkanları

22 Ekim 2010, Cuma
Saal 2000, Schlodderdicher Weg 48
51469 Bergisch Gladbach

Yağlıboya tablo: Rustem Agale

www.arsivakurdi.org

Her şey sende gizli

Yerin seni çektiği kadar ağırsın,
Kanatların çırpındığı kadar hafif...
Kalbinin attığı kadar canlısın,
Gözlerinin uzağı gördüğü kadar genç...
Sevdiklerin kadar iyisin,
Nefret ettiklerin kadar kötü...
Ne renk olursa olsun kaşın gözün,
Karşındakinin gördüğüdür rengin...
Yaşadıklarını kâr sayma:
Yaşadığın kadar yakınsın sonuna;
Ne kadar yaşarsan yaşa,
Sevdiğin kadardır ömrün...

Can Yücel

Önce İnsan...

Hatıralarınızı bizimle paylaşın...
Fotoğraflarınızı gönderin,
yayınlayalım...

Yayla festivali gelenek oldu

Yayla festivali artık bir gelenek haline geldi. Bu yıl 3. defa düzenlenen festival, gittikçe daha zengin bir içerikle ve daha geniş bir katılımla kutlanıyor.

Yayla festivali, adı üstünde bir festival, bir şölen ve bir kutlama. İnsanlara bir araya gelme ve eğlenme imkanı sağlıyor. Bu bakımdan her şeyden önce geniş kesimlere hitap eden sosyal bir etkinlik olarak görülebilir.

Ancak yayla festivalinin bunun üstünde bir anlamı var. Yaylaya vurgu yapması bakımından ayrıca bunu bir doğa ve çevre festivali olarak da görmek gerekir. Yayla demek ilk elde dağlar demektir. Zengin bitki örtüsü demektir. Otların çiçeklerin yaydığı kokular demektir. Doğanın kendini en temiz, en çıplak halde insana sunması demektir. Yolların, trafiğin ve yerleşim alanlarının girmediği, tabiatın tahribata uğramadığı alanlar demektir.

Böyle olduğu için de temiz hava, temiz sular ve sağlık-sıhhat demektir. Yaylada insan tabiatla baş başa kalır. Yaylaya giden insan doğanın kıymetini daha iyi anlar. Bu nedenle bu festivali her şeyden önce adından ötürü kutlamak ve takdir etmek gerekir.

Diğer taraftan bunu bir tarih ve kültür etkinliği olarak da görebiliriz. Çünkü yayla bizim için sadece bir mekan ve bir coğrafya değil. Yayla bizim geçmişimiz. Özellikle yaşlı kuşağımız tümüyle yayla kültüründen ve yayla yaşantısından geliyor. Kültürümüzün temel öğeleri de suyunu bu yaşantıdan alıyor. Bunun izlerini türkülerde görmek mümkün, hikayelerde görmek mümkün. Yine insani değerlerimizde de bu geçmişin mayası var.

Bütün bunlar göz önünde bulundurulduğunda, Yayla Festivali, Pazarcık'a tam olarak uyan bir festival. Bu fikri geliştiren, bunu bir gelenek haline getiren, buna emek veren ve katkı sunan tüm insanları kutlamak gerekir.

Bu başarının altında PANİAD imzası var

Yayla festivali, Pazarcık ve Narlı İşadamları Derneği'nin geliştirip gerçekleştirdiği bir proje. Kısa adı PANİAD olan dernek, bölgedeki en ciddi sivil toplum kuruluşu hüviyetini taşıyor. Sadece üyeleri arasında bir iletişim ve dayanışma sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda sosyal kültürel taleplere de cevap vermeye çalışıyor. Yayla festivali de bu çerçevede ele alınıyor.

Son üç yıllık gelişme dahi, sivil toplum kuruluşlarının ne kadar önemli olduğunu herkese gösterdi. Zaten hangi alanda olursa olsun, sivil toplum kuruluşları hem toplumsal ve siyasal gelişmenin ürünüdürler hem de doğrudan bu gelişmenin

www.arsivakurt.org

öncüsüdürler.

PANİAD da özellikle son üç yıl içerisinde önemli değişimlerin öncüsü ve adresi oldu. Bu değişimlerin en önemlisi, PANİAD'ın Kurucu Başkanı Kamil Dalkara'nın, güçlü geleneksel yapıların üstüne çıkmayı başararak Belediye Başkanı olmasıdır. Bu köklü bir değişimdir. Sosyal ve ekonomik dengelerin değiştiğini, yerel yönetim mekanizmalarına yeni ölçülerin hakim olmaya başladığını gösteriyor.

Bunun sonucu olarak da Pazarcık'ta artık yeni bir belediyecilik anlayışı sözkonusudur. Belediyenin toplum hayatındaki yeri değişmiştir. Toplumun belediyeden beklentileri de değişmiştir. Daha fazla hizmet, daha fazla şeffaflık ve daha fazla verimlilik istenmektedir.

Başka bir ifadeyle, toplum kendisini ileriye taşıyacak yeni kişi, kurum ve mekanizmalar istiyor. Gelişmek de kalkınmak da böyle olur zaten.

Bunun için varolan kurumların daha güçlü hale gelmesi ve yeni yeni kurumların da toplum hayatına katılması gerekir. Bir toplumda ne kadar sivil kuruluş varsa, o kadar gelişme ve o kadar demokrasi var demektir.

PANİAD kısa sürede önemli değişimlere imza attı. Artık sıra daha kapsamlı somut projelerdedir. Bilhassa ekonomik ve sosyal hayata ilişkin yeni çalışmalara, yeni organizasyonlara ihtiyaç vardır.

Şimdiye kadar ki deney ve tecrübeler, onun bu güce sahip olduğunu gösteriyor. Bu beklentiyle ona önümüzdeki süreçte de başarılar diliyoruz.

PANİAD

Yayla festivali için yeni perspektifler

Yayla festivali 3. defa yapılıyor. Festival artık halk nezdinde bir yer edindi. Kısa bir geçmişi olsa da artık gelenek halinde her yıl tekrarlanmaması için bir neden yok.

Bu bakımdan 3 yılın ardından yeni bir değerlendirme yapmak, geçmişe dönüp yeniden bakmak ve bunun ışığında geleceğe ilişkin yeni perspektifler çizmek yararlı olacaktır.

Festival her şeyden önce içerik itibariyle daha zengin bir çerçeveye oturmalıdır. Bir müzik ve eğlence şöleni olmaya elbetteki devam edecektir. Elbetteki festival aynı zamanda kültürel bir gösteridir. Her yıl farklı sanatçıların sahne alması bu bakımdan önemlidir. Ancak bunlarla sınırlı kalmamalıdır. Bunun yanında festival çeşitli inisiyatif ve projelerin buluştuğu, çeşitli çalışmaların tanıtıldığı bir platform olabilir. Sivil toplum kuruluşu temsilcilerinin, işadamlarının, uzmanların ve kanaat

önderlerinin katıldığı paneller yapılabilir, forumlar düzenlenebilir.

Yayla denince akla doğal olarak tabiat geliyor. Dolayısıyla bu festival bir doğa festivali olarak anlaşılmalı ve öyle ele alınmalıdır. Ne demektir bu? En başta doğanın korunması, yaylaların elde tutulması için çalışmalar yapılmalıdır. En azından bu yöndeki çalışmalara bu festival aracı ve vesile olmalıdır. Biraz daha açmak gerekirse, bu festival tahribatla yüz yüze olan çeşitli alanların korunmasını önüne hedef olarak koymalıdır. Her festival sırasında uygun yerlerde ağaçlandırma yapılabilir.

Pazarcık'ta çevre ile ilgili ciddi sorunlar olduğunu hepimiz biliyoruz. Çimento fabrikaları ciddi bir tehdit oluşturuyor. Her ne kadar çöp fabrikası ile ortaya çıkan tehdit savuşturulduysa da, benzeri projelerin her zaman gündeme gelebileceği unutulmamalıdır.

Diğer taraftan çevre mücadelesini sadece hukuki siyasal bir mücadele olarak da görmemek gerekir. Bu noktada başta Maksutuşaklılar olmak üzere Pazarcık köylüleri örnek bir mücadele sergilemişlerdir. Bu örnekten yararlanmalıyız. Köylüler bir taraftan hukuki bir mücadele verdiler, gerektiğinde jandarmaya direndiler, iş makinelerini engellediler, ama diğer taraftan da muazzam bir emekle oraya fevkalade güzel bir orman kazandırdılar. Kendi çevrelerine ağaç dikerek sahip çıktılar.

Bu örnek yaygınlaştırılabilir. Aynı şekilde başka yerlerde de ağaçlandırma yapılabilir. Festival işte bu ve benzeri projelere zemin teşkil edebilir. Ağaçlandırma projeleri öyle külfetli ve masraflı projeler de değildir. Avrupa'da böyle projeleri destekleyecek ciddi bir kamuoyumuz var. Gerekli ön çalışma yapılırsa pek çok imkanın ortaya çıkacağı kanaatindeyiz.

Bunun için varolan dernek, inisiyatif ve kuruluşların bir araya gelmesi yeterlidir. Zaten çevre sorunları ile ilgili olarak bugüne kadar ciddi çalışmalar yapıldı. Çeşitli etkinlikler düzenlendi. Bütün bu çalışmalar kamuoyundan da ciddi destek gördü.

Hedef, gelecek festivalde Pazarcık'a yeni bir orman kazandırmak olmalıdır.

Çevre sorunu

Prof. Dr. İbrahim Ortaş
Çukurova Üniversitesi

Her yıl 5 Haziranda Çevre Günü kutlanmaktadır. Ne yazık ki söylenen bütün güzel sözlere rağmen, çevre sorunları hızla artmaktadır. Bunun altında ciddi bir bilgi ve bilinç yetersizliği olduğu kanısındayım. İnsanın doğayı egemenliğine alma duygusu, yeryüzünün her tarafını rant olarak görmesi anlayışını doğurmuştur. İnsanın bencilliği ve çıkar ilişkileri, ne yazık ki doğayı olumsuz etkilemektedir. Doğal ve sosyal çevre kirlilikleri iç içe geçerek bir bütün olarak bütün insanlığın geleceğini etkilemektedir.

Irak ve Afganistan'da yaşanan anlamsız savaş sonucu, milyonlarca bombanın patlatılması, petrol kuyularının ateşe verilmesi başlı başına birer çevre sorunudur. Son günlerde Meksika körfezinde meydan gelen, BP'nin petrol platformunun çökmesi ile denize yayılan petrolün yarattığı çevre kirliliğinin doğal hayatı tehdit etmesi de, insanın doğayı nasıl acımasızca tükettiğinin göstergesidir.

Bölge insanı bu savaşların etkisi ile yaşam zorlukları yaşarken, Gazze'de ablukaya alınmış 1.5 milyon insanın açlığa mahkûm edilmesi de bir sosyal ve onun yaratığı doğal çevre sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır. Çoğumuzun anlamakta zorlandığı bu sosyal çevre sorunları, dünyayı adım adım şiddete ve düşmanlıklara götürmektedir.

Günümüzde çevre sorunu insan doğa ekseninde yeniden ele alınmalıdır

Çevre sorunu insanın doğaya müdahalesi ile başlamıştır. İnsanın yaşam yolculuğunda kat ettiği aşamalar özetlendiğinde; mağara yaşamından 104 katlı gökdelenlere, mahrem yerlerini bitki yaprağı ile kapatan yaşamdan günde birkaç defa değişen suit takım elbiselere, avcılık ve toplayıcılıktan lüks restoranlara, ok fırlatmaktan kıtalar arası balistik füzelere, uçurtmadan uzay gemilerine, öküz ile çekilen kağnılardan saatte 500 km hızla giden süper iletken trenlere, saldan modern uçak gemilerine, uçurtma ile haberleşmeden web ve e-posta ortamına kadar insanın bilim-teknoloji yaratısı, tabii olarak bir bedel ödemek zorunda kalmıştır.

Bütün bunların sonucu olarak bugünkü dünyanın durumu şöyle özetlenebilir: Dünyaya her 20 dakikada 3500 yeni doğan bebek katılırken bir veya birden fazla hayvan/bitki türü yok olmaktadır. Bu da yılda yaklaşık 27000 türün kaybedilmesi anlamındadır. Tüm dünyada tatlı su tüketimi her 20 yılda 2 kat artmaktadır. Bu oran nüfus artışının 2 katından daha fazladır. Halen 31 ülke su kıtlığı tehlikesi altında olup 1.4 milyar insan temiz içme suyu kaynağından yoksundur. Tüm dünyanın üçte ikisi yetersiz ve dengesiz beslenmektedir.

Örneğin dünyanın en zengin ilk üç kişisinin serveti dünyanın en yoksul 48 ülkesinin ulusal gelirinden fazla. En zengin 225 kişinin toplam serveti, dünya nüfusunun yarısının yıllık gelirine eşit. Bu bireylerin oluşturduğu uluslar da böyle. Dünyanın en büyük şirketlerinin 222'si, ilk 50 şirketin 34'ü ABD'li. Dünyanın en büyük şirketi Amerikan General Elektrik'in sermayesi Türkiye'nin 1998 bütçesinin yaklaşık 4 katı. Dünya nüfusunun % 5'ine sahip ABD dünya kaynaklarının % 40'ını tek başına kullanıyor.

Bu ve benzeri verilere bütünsel bakıldığında, dünyanın, bu nüfus artışı ve dengesiz üretim ve dağıtımının sonucu olarak artık kendi kendini götüremediği görülmektedir.

***

Bencillik çevre kirliliğinin önemli nedenlerindendir

Bugün için çevre sorununu, fiziki kirlilikten çok insanın halen anlayamadığı ve tüketim alışkanlığının hızla arttığı kirlilik olarak algılamak gerekir. Ciddi bir açgözlülük, üretmeden tüketmek, az çalışıp çok harcamak, doğal kaynakları bir araç olarak görüp ranta dönüştürmek, günümüzün en ciddi çevre sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Çevre bilinci, ancak kendisi ile barışık, sorumluluk bilinci gelişmiş, öz güveni olan, eleştiri ve öz eleştiri yapabilen yetişmiş insanlar tarafından sağlanır. Eğer eğitim sistemi yetişkin birey oluşturamıyorsa, çevre bilinci gelişmez. Olsa olsa, ekipler oluşur, iktidarların etrafında pervane olan, kim güçlü ise onun yanında nemalanmak isteyen sosyal çevreler oluşur. O zaman da, sürekli kaldırımları değişen, yolları kazılan, asfalt dökülen, dağ gibi çöplüklerden manzaralar ortaya çıkar.

Yarın daha büyük acılar yaşamamak için, şimdiden doğa ile barışık, yaşanabilir bir çevre, hepimizin birlikte karar vereceği bir olgudur. Bunu gerçekleştirmek bir yönüyle bizlerin elinde bulunmaktadır. Biraz kendi çıkarımız kadar doğanın ve toplumun çıkarını da dikkate alırsak sanırım şimdikinden kat kat daha az çevre sorunu yaşarız.

Gazze ve dünyanın her köşesinde ablukaya alınmış insanların yaşadığı sorunların kalkması ve insanca yaşam dileği ile herkese bizim penceremizden, biz bilinci ile selamlar.

4 Haziran 2010
Cuma, Adana

Bir **Kızılderili** masalı

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir orman varmış. Bu ormanın içinde renk renk ağaçlar ve türlü türlü hayvanlar varmış. Ağaçlar rüzgarla oynayıp sevişirken, hayvanlar güneşe bayılıp kendilerinden geçerlermiş. Sular berrak, gökyüzü mavi, hava tertemizmiş.

Günlerden bir gün hayvanlar insana rastlamışlar. Hayvanlar mutluluktan koşarken, o bir köşede oturup kara kara düşünüyormuş. Keder içinde öyle sessiz bekliyormuş. Ama ne keder! Kemiklerine işleyen bir acı yüzünden okunuyormuş.

Onun bu üzgün hali hayvanların içine dokunmuş. Bu ışığın altında, bu rengarenk çiçek deryasında, hayat fışkıran bu tabiatın ortasında onun bu kadar mutsuz olmasına dayanamamışlar.

Hep birden onun etrafına toplanmışlar. *Hey insan kardeş, nedir derdin? Neden bu kadar üzgünsün? Dile bizden ne dilersen! Ne istiyorsan sana onu verelim, yeter ki şu kederi at içinden* demişler.

İnsan atmacaya dönüp, "senin gibi çok uzakları gören gözlerim olsun istiyorum" demiş. Atmaca, *hemen* demiş, *al benim gözlerim senin olsun!*

İnsan, *sadece gözlerim değil, bedenim de kuvvetli olsun istiyorum* demiş. Hemen ordan Jaguar atılmış, *al bütün kuvvetimi sana veriyorum* demiş.

İnsan, *ama şu yeryüzünün bütün sırlarını da bilmek istiyorum* demiş. Yılan hayvanların arasından süzülüp öne gelmiş, *sen onu kendine hiç dert etme, ben sana hepsini öğretirim* demiş.

Diğer hayvanlar da aynı şekilde, ona tek tek en büyük hünerlerini hediye etmişler.

İnsan bir çırpıda edindiği o kadar paha biçilmez hediyeyle kalkıp yola koyulmuş. Hayvanlar derin bir nefes almışlar. Onu o mutsuzluktan çıkardıklarını düşünüp sevinmeye başlamışlar.

Baykuş diğer hayvanlara dönüp, *durun bakalım, hemen sevinmeyin, insan şimdi çok şey biliyor ve çok şey yapabilir, ben korkmaya başladım* demiş.

Geyik boynuzlarını kaldırıp itiraz etmiş, *neye ihtiyacı varsa verdik, artık mutsuz olması için hiçbir neden kalmadı* demiş.

Baykuş ısrar etmiş, *hayır, ben insanda bir boşluk gördüm. Öyle derin bir boşluk ki, öyle büyük bir açlık ki, hiçbir zaman doyuma ulaşmayacak. Onu asıl mutsuz eden şey bu. Onu mutsuz eden ve hep daha fazlasını istemeye götüren şey bu doyumsuzluk.*

Hayvanlar şaşkın, ama bunun sonu yok ki demişler.

Baykuş kendinden emin bir edayla cevap vermiş, *var! Her şeyin bir sonu var. O almaya devam edecek, öyle devam edecek ki bir gün karşısına Toprak Ana çıkacak ve ona son sözü o söyleyecek: "Artık hiç bir şey kalmadı. Artık sana bir şey veremem."*

Türkçesi: Ali Ünlübayır

www.aisirakurdi.org

Anneler günü coşkuyla kutlandı

Anneler Günü, Pazarcık Kültür Merkezi için bir gelenek oldu. Artık her yıl kutlanıyor. Üstelik bu yıl 5. Yıl kutlaması ile biraraya gelmesi, daha coşkulu ve daha canlı geçmesine neden oldu.

Bu kutlamada dikkat çeken taraf, hem katılımın yüksek olması ve hem de bilhassa genç annelerin çoğunlukta olmasıydı. Geçmiş yıllardaki kutlamalara ek olarak, bu yıl çocuklar da büyüklerle birlikte sahne aldılar. Annelerine hediyeler verdiler, onlar için şarkılar söyleyip dans ettiler. Annelerin huzurunda büyük bir hevesle yeteneklerini sergilediler.

Günün yıldızı ise hiç şüphesiz Rodi Erçoşman oldu. Haiti depreminde annelerini yitirmiş çocuklar için bestelenmiş İngilizce şarkıyı, herkesin huzurunda büyük bir performansla annesi için söyledi. Onu ve arkadaşlarını görenler, Pazarcık Kültür Merkezi yönetiminden çocuklar için mutlaka bir yetenek yarışması düzenlemesini istediler.

Aldığımız bilgiye göre, Pazarcık Kültür Merkezi, anneler gününü çok yerde gördüğümüz gibi bir tören yahut bir gösteri olarak ele almıyor. Tersine daha geniş bir çerçevede, daha büyük bir resmin içerisinde, daha kapsamlı bir çalışmanın parçası olarak ele alıyor. Kadın ve çocuk çalışmasının temel dayanağı olarak değerlendiriyor. Bu çalışmalara büyük bir önem ve öncelik veriyor.

Bu çalışmalar içerisinde şimdiye kadarki en önemli proje, anne-baba okulu oldu. Ve bu proje, kurum nezdinde özellikle annelere verilen önemin göstergesi oldu.

Gerçekten de sadece senede bir defa anneleri hatırlamak, dostlar alışverişte görsün anlayışından ve kuru bir gösteriden öteye gitmez. Oysa gelecekle ilgili, gelecek kuşaklarla ilgili birşey yapmak istiyorsak, hedefe götürecek asıl köprü, kadınlar ve annelerdir.

Bilinçli anneler, bilinçli ve donanımlı çocuklar yetiştirirler. Böylece hem kendileri için hem de toplum için sağlıklı bir gelecek oluştururlar.

Bu çalışmaları koruyup geliştirmek ve yeni projelerle destekleyip zenginleştirmek, temel bir hedef olarak gündemdeki yerini korumaya devam ediyor.

www.arsivakurdi.org

Ağlarsa anam ağlar, gerisi yalan ağlar

Yoksulluğu en derinden anneler yaşar. Yokluğun kahredici yükünü en çok anneler taşır. Zorlukları en iyi anneler bilir. Acılar ilk önce annelerin yüreğinde patlar.

Ama bütün bunlar aşılmaz değildir. Bütün acılar altedilmez değildir. Çünkü annelik, kırılmaz bir zırh gibidir. En olmaz zorlukları sevgi ile aşmak, acıyı bal eylemek, ağulardan derman üretmek onların işidir. Her biri bir emek kahramanıdır. Her biri bir sevgi deryası, her biri bir iyilik meleğidir. Herşeyin üstesinden gelirler de tek bir acıya dayanamazlar: Evlat acısı. Bu yüzden de en büyük dilekleri, o sonsuz ve o sınırsız acıyı yaşamamaktır. Onu yaşamak sözkonusu olduğunda, ölümü bir müjde sayarlar.

Türkiye ise, evlat acısının dağa taşa kazındığı bir ülkedir. Haksız ve kirli bir savaş yüzünden, hergün başka bir ocağa ateş düşmektedir. Taammüden ve siyaseten gencecik bedenler toprağa verilmektedir. Ne diye? Efendilerin hırsları sönmesin diye, bu zalim çark dönsün diye, kandan ve acıdan kasaları dolsun diye!

Böyle bir ülkede Anneler Günü hiçbir zaman kendi doğallığı içerisinde kutlanamaz. Kutlansa da yarım kalmış eksik bir gösteriden öteye gidemez. Çünkü evladını elinden aldığınız bir anneyi, hiçbir hediyeyle teselli edemezsiniz. Yitip giden çocuğunun yarattığı boşluğu hiçbir şeyle dolduramazsınız. Hiçbir söz, hiçbir iltifat, hiçbir madalya onların yüreğindeki acıyı almaya yetmez.

O nedenle esas Anneler Günü bu topraklara ancak barış ve demokrasiyle birlikte gelecektir. Esas içeriğiyle Anneler Günü, ölüm baronları ve savaş tacirleri altedildikten sonra kutlanacaktır.

Annelere...

İnsanlık tarihi binlerce yıllık bir geçmişe dayanıyor. Tarihçiler bu geçmişi çeşitli evrelere ayırıyorlar: İlk cağ, ortaçağ, yeniçağ ve yakınçağ. İnsanlık için bunlar birbirinden farklı zamanlardır. İnsanlararası ilişkilerin farklı farklı olduğu zamanlardır.

Marksist teori ise, tarihi sınıfsal değişimlere göre tasnif eder: İlkel komünal toplum, köleci toplum, feodal toplum, kapitalist toplum, sosyalist toplum ve komünizm. Bunların her birisi de farklı toplumsal zeminleri, farklı sınıfsal pozisyonları ifade eder. Her birisinin aktörleri farklı farklıdır. Kısacası tarih hep bir değişim-dönüşüm hikayesidir. Her değişim-dönüşüm kendisine yeni sınıflar ve yeni toplumsal yapılar yaratmıştır.

Ama bütün bu alt-üst oluşlara rağmen, toplumun ana çekirdeği hep aynı kalmıştır. Adı ne olursa olsun, zamanı ne olursa olsun, toplumun temel halkası aile olmuştur.

Aile ise bir annelik kurumudur. Aile annelik üzerine kurulur. Hayat denen şey, annemizle çıktığımız yolculuğun adıdır. Onlar bizi önce karınlarında, sonra sırtlarında, ömür boyu da gönüllerinde taşıdılar. Annelik, her şeyden önce bu muazzam emeğin adıdır. Ne var ki annelik sadece bir emek ve meşakkat işi değildir. O, asıl büyük bir sevgi ortamı demektir.

Ben fakir bir ailede büyüdüm. Fakir çocuklarının zengin çocuklarına göre önemli bir avantajı var: Onlar, anne-babalarının kendileri için hangi fedakarlıklara katlandıklarını daha iyi bilirler. Ne yapıp edip yoktan var ettiklerini gözleriyle görürler. O yüzden de fakir çocukları belki süte doymazlar ama sevgiyi kana kana içerler.

Bugün modern toplumu fazlasıyla sarmış olan ruhsal sorunların önemli bir bölümü, yeterince anne sevgisi alamamaktan ileri geliyor. Yediğiniz içtiğiniz şeylerin vitamin değeri ne olursa olsun; sevgi ile bezenmemişse yavan, kuru ve tatsızdır. Günü gelir fakirliği aşarsınız. Günü gelir hasretini çektiğiniz şeyleri yaşarsınız. Ama sevgisizliği hiç telafi edemezsiniz. Sevgisizliğin yarattığı boşluğu hiçbir şeyle dolduramazsınız.

Onun için annemi tanıdığımdan bu yana, kalbimin üzerine kocaman harflerle hayatımın en büyük gerçeği yazılıdır:

Her anne çok güzeldir.
Ama dünyanın en güzel kadını benim annemdir.

Ali Ünlübayır

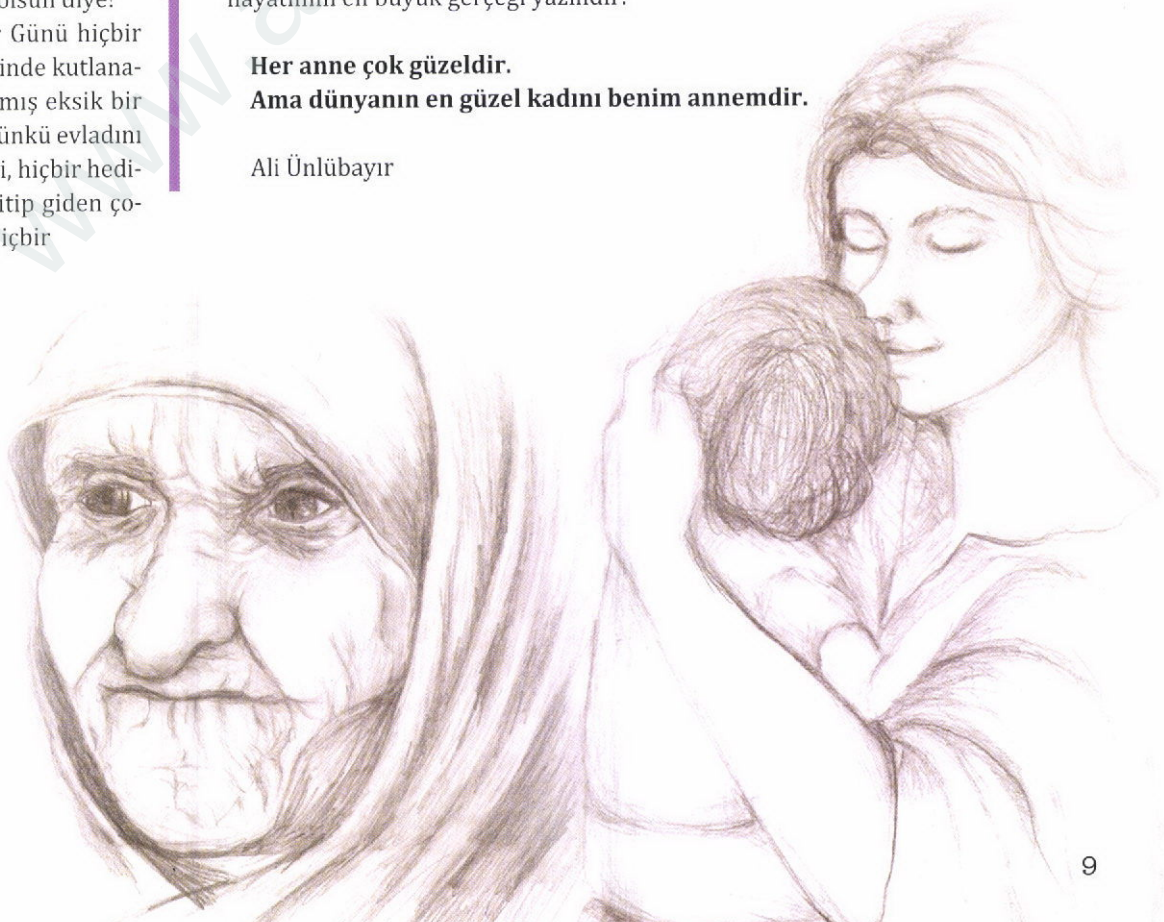

Karakalem resimler: Özlem Buğday

www.atilyakutu.org

Pazarcık Kültür Merkezi 5 yaşında

Pazarcık Kültür Merkezi (PAKMER) kuruluşunun 5. yılını coşkulu bir törenle kutladı. Törene yoğun bir katılım oldu. Davul zurna eşliğinde halaylar çekildi, türküler söylendi. Avluda kurulan mangal teşkilatı sayesinde gelenlere sıcağı sıcağına Pazarcık kebabı sunuldu.

Pazarcık Kültür Merkezi ile birlikte aslında beş yıllık bir gelenek kutlanıyor. PAZ-DER ile başlayan Pazarcık dernekleri süreci, artık beş yılı geride bırakıyor. O gelenekten bugün sadece Almanya'da üç ayrı merkezde üç dernek var.

Gelinen nokta, Pazarcıklıların bir hayli yol aldıklarını gösteriyor. Başlangıçta, derneklerin kuruluş sürecinde, epeyce kaygı ve endişe vardı. Sürece öncülük eden arkadaşlar dahi tereddüt içerisindeydi. Acaba kalıcı bir örgütlenme, acaba kurumsal bir yapı oluşacak mıydı?

Negatif bir tavır içerisine girenlerin sayısı da az değildi. Bunların bir kısmı, bu işin başarıya ulaşmayacağına inanıyordu. Çünkü onlara göre Pazarcıklıların bir araya gelmesi imkansızdı. Kimisi de bu çabanın arkasında gizli siyasi tezgahlar arıyordu. Bu nedenle de bu en basit sosyal-kültürel örgütlenmeye karşı çıkıyorlardı. Bu karşı çıkışlarını da kimi zaman yalan-yanlış bilgilerle destekleyerek bir karalama faaliyetine çeviriyorlardı. Yani engellemek istiyorlardı.

PAKMER'in 5. yıl kutlaması, artık tereddütlerin ve kaygıların geride kaldığını gösteriyor. Pazarcık Kültür Merkezi, bugün kamuoyunun büyük çoğunluğundan destek görüyor. Dernek lokali Pazarcıklıların ve dostlarının ikinci adresi durumunda. Artık kurumsallaşmış bir yapıdan söz etmek mümkün. Ciddi bir dayanışma ve katılım var. Pazarcıklı işadamları kayda değer bir katkı sunuyorlar. Kimisi çeşitli etkinliklerin finansmanını sağlıyor, kimisi çeşitli projelere sponsor oluyor, kimisi de lokali daha kullanışlı hale getirmek için masa, sandalye ve mutfak yenilenmesi gibi çabaları üstleniyor. Bu da doğal olarak yöneticileri motive ediyor, üyelere moral veriyor. Bu atmosfer içerisinde yeni çalışmalar ve yeni projeler için planlar ve hazırlıklar yapılıyor.

Burada altı çizilmesi gereken husus veya takdir edilmesi gereken başarı, sadece bir dernek lokaline sahip olmak değildir. Pazarcıklılar bununla birlikte demokratik bir mekanizma ve yeni bir kültür yaratıyorlar. Nedir bu yeni kültür? Demokrasi kültürüdür. Sorunlarını konuşarak tartışarak karşılıklı saygı içerisinde hallediyorlar. Fikir ayrılıklarına rağmen bir araya gelip ortak çalışmalar yapıyorlar. Yöneticilerini kendi iradeleriyle seçiyorlar.

Halbuki biz farklı bir kültürden ve farklı bir geçmişten geliyoruz. Daha düne kadar doğal yöneticilerimiz vardı. Onlar ağaydı, paşaydı, zengindi. Güç kimdeyse, para kimdeyse son sözü o söylerdi. Demokrasi ile ilişkimiz, dört yılda bir defa sandığa attığımız oylardan ibaretti. Bir partiye oy verirdik ama o partiden kimin seçileceğine biz karar veremezdik.

Bugün de bu kültür ve bu anlayış tam olarak aşılabilmiş değildir. Bir kısım arkadaşlar eski sosyal-sınıfsal refleksleriyle hareket etmeye devam ediyorlar. Bu örgütlenmeye muhalif olan arkadaşların ortak paydası, artık kıymet verilmeyen eski sosyal pozisyonlarıdır. Onlar muhalefetleriyle aslında farkında olmadan eskinin peşinde koşuyorlar ve değişime-dönüşüme karşı çıkıyorlar.

Bütün bunlar göz önüne alındığında, derneklerimiz bizim için önemli bir kazanımdır. Bu kazanım Pazarcıklıların ortak eseridir. Bu eser sahip olduğumuz demokratik bilinç ve birikimin de açık bir göstergesidir.

www.arsivpazarcik.org

Das Alevitentum ist ein sozial geprägter Glaube

Bazı okurlarımız bizden Alevilikle ilgili Almanca bilgi talep ediyorlar. Alman dostlarına Aleviliği anlatmakta güçlük çektiklerini, ellerinde yazılı bir metin olmadığını söylüyorlar. Okurlarımızın bu isteğini göz önünde bulundurarak 3. sayımızda yayınlanan ve ilgiyle karşılanan bir yazıyı, bu defa Almanca yayınlıyoruz. Bu alandaki ihtiyaca bir nebze cevap verebilmiş olmayı ümit ediyoruz.

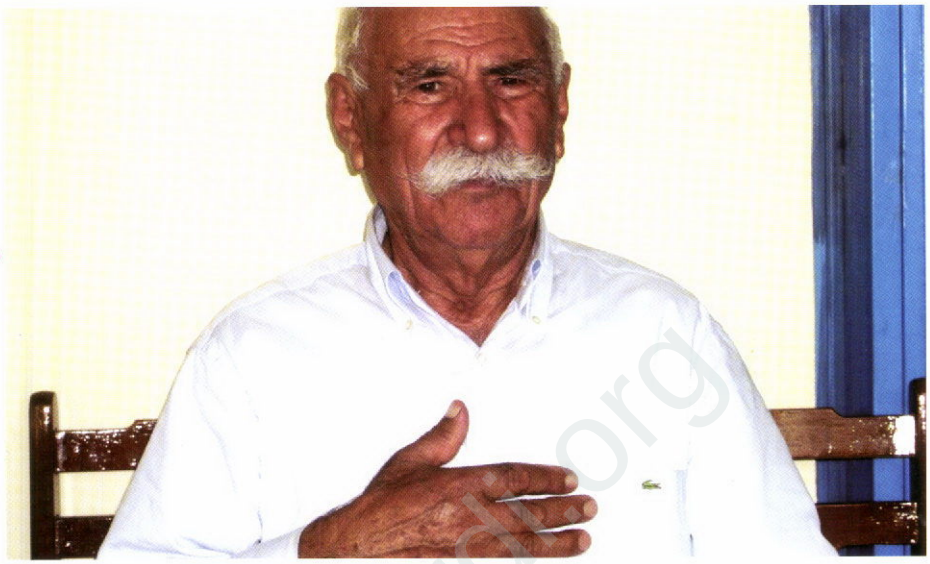

Das Alevitentum ist eine Glaubensgemeinschaft, das auf Trägerfamilien (ocak) beruht. Jede Alevitin und jeder Alevit einer Gemeinde muss unter der Leitung einer geistlichen Trägerfamilie (ocak) stehen. Der Dede ist ein Geistlicher, der aus einer diesen Trägerfamilie abstammt.

Das Alevitentum verkennt jedoch die strikte Trennung zwischen den Weltlichen und Geistlichen. Ein Dede kann in allen Lebensbereichen eine Rolle spielen. Deswegen befasst sich der Cem-Gottesdienst mit allen Lebensbereichen.

Es gibt keinen Gottesdienst im Alevitentum, der man allein ausüben kann. Der Gottesdienst wird in einer Glaubensgemeinschaft ausgeübt. Das Wort "Cem" betont im Kurdischen eine Praxis, die die Versammlung und Vereinigung bedeutet. Der Cem-Gottesdienst hat nicht nur religiöse Aspekte, sondern auch verkörpert eine Schule, ein Gericht und ein solidarisches Beisammensein.

Die Gemeinschaftsmitglieder, in der Anwesenheit des Dedes, betrachten ihre Taten selbstkritisch und stellen sich dem Versuch, ein besserer Mensch zu werden. Danach verüben sie das Semah-Ritual, das ein Bestandteil des Cem-Gottesdientes, wobei es nur aus freiem Willen erfolgen muss. Zum Abschluss jedes Cem-Gottesdientes wird das Gelöbnismahl (lokma) zusammen gegessen, welche aus von den Teilnehmerinnen und Teilnehmer mitgebrachten Speisen und Getränke besteht.

Ein wichtiger Teil des Cem-Gottesdienstes besteht darin, Rechenschaft abzulegen. In diesem Gottesdienst werden die gegenseitigen Vorwürfe und Beschwerden der Streitenden offen gelegt. Es kann sein, dass auch eine Person ihr eigenes Fehlverhalten selbst offenbart. Die Strafen werden vom Dede vorgeschlagen und gemeinsam und offen festgelegt. Verfehlungen werden bestraft und die Beteiligten werden miteinander versöhnt. Der Schuldige leistet einen Ausgleich für die Gemeinde oder an die Betroffenen. Die schwerste Strafe wird für sittliches Verderben (düşkünlük) verhängt. Der Betroffene wird von der Gemeinschaft für eine begrenzte Zeit (1, 3 oder 10 Jahre) ausgeschlossen. Das stellt auch den Grund dar, warum die Aleviten ihre Probleme vor einem Gericht in der Vergangenheit nicht bestritten haben.

Mit anderen Worten gesagt, ist Alevitentum ein sozial geprägter Glauben, der seine Harmonie in seinem gut organisierten Verhaltenskodex findet. Das Alevitentum stellt die Menschlichkeit und das Teilen in seinem Zentrum, indem sie den Egoismus und die Ungerechtigkeit durch ihren Glauben verleugnen.

Aus diesen Gründen hat der Marxismus, der auch die Werte, die auch die Aleviten sehr achten, in seinem Zentrum stellt, in den Siebziger seine Anhänger zur gravierenden Mehrheit unter Aleviten gefunden. Während das Alevitentum, das ein geschlossener Glaube ist, an seinem gesellschaftlichen Ansehen unter den Umständen von der rapiden Entwicklung und Urbanisieren verloren hat, hat der Marxismus seine Blütezeit in den Siebzigern erlebt. Nach dem Untergehen des sowjetischen Blocks und Sozialismus hat diesmal der Sozialismus an seinem Wert als menschliche Hoffnungsträger verloren, tendierten die Menschen wieder zum ihren Glauben.

Der auf Egoismus und Gewinnmaximierung beruhende Kapitalismus vereinsamt die Menschen. Er lässt die Menschen mit seinen menschlichen und gesellschaftlichen Problemen allein, wobei das Alevitentum, das ursprünglich ein solidarischer Lebensweg ist, nach Ansicht der Menschen gegen diese Probleme einen alternativen Lösungsweg darbietet.

Das Dorf Kantarma, was ein altes Glaubenszentrum des Alevitentums ist, erntet auch von dieser wachsenden Tendenz. Im August 2009 ist im Dorf Kantarma auch ein alevitisches Gebetshaus (cemevi) eröffnet worden. Wegen der Eröffnung des Gebetshauses (cemevi) hat dieses kleine Dorf eine Besucherströmung von fünf Tausend Menschen erlebt. Viele berühmte Sänger und Künstler haben ehrenamtlich an diesen Feierlichkeiten teilgenommen.

Diese Teilnahme an Eröffnungsfeierlichkeiten, die alle Erwartungen übertroffen hat, wird als wachsendes Interesse an der alevitischen Kultur und Werte interpretiert.

Pazarcık, September 2009

www.gesellschaft-kurd.org

Yedinci kuşaktan yedinci çocuk

AHMET DONAT

Mehmet Bayrak, "İç Toroslarda Alevi-Kürt Aşiretler" kitabında, Sinemilli aşireti ile ilgili kapsamlı bilgiler vermektedir. Aşiretin kökenine ilişkin farklı bilgiler olsa da, bütün kaynaklar ortak bir noktada birleşiyorlar: Sinemilli aşireti Sultan Sinan'dan geliyor.

Türbesi Keban'ın Piran köyünde bulunuyor ve bir ziyaret olarak kabul ediliyor.

Hem aşiretin hem de Sinemilli Ocağının babası olan Sultan Sinan'ın dört oğlu var. Haydar, Nadar, Kalender ve Aziz.

En büyük oğlu Haydar'ın izini sürdüğünüz takdirde, kendinizi Pazarcık'ta Başpınar köyünde buluyorsunuz. 7. kuşaktan torunu Husene Mıstke bu köyde oturuyor.

Husene Mıstke taa Sultan Sinan'dan gelen bir geleneğin temsilcisi. Sadece Pazarcık-Elbistan'da değil, Adana-Kızıldere'ye kadar uzanan geniş bir coğrafyada talipleri olan bir dede. Dedeliğin bütün vasıflarına sahip, bilgili, sayılan-sevilen bir insan.

30'lu ve 40'lı yıllar. Hayat şartları bugünkünden çok farklı. Dar bir ekonomi ve kapalı bir toplum var. Henüz tarıma dahi geçilmemiş. Toprakların fazla bir önemi yok. Başlıca geçim kaynağı hayvancılık. İnsanlar büyük ölçüde yaylalarda ve dağlarda yaşıyorlar.

Radyo yok, gazete yok. Doktor yok, hastane yok. Öğretmen yok, okul yok.

Bu koşullarda dedenin farklı bir misyonu ve önemli bir pozisyonu var. O sadece dini bir görevli değil. Herşeyden önce bir fikir ve felsefe adamı. Bir defa herkesten daha bilgili. Yerine göre öğretmen, yerine göre hakim. Yerine göre bir psikolog, yerine göre bir danışman. Sadece cemde ve ibadette değil, hayatın her safhasında ihtiyaç duyulan bir lider. Ve bütün bunları, örneğin ağalıkta olduğu gibi, bir iktidar gücü ile değil, toplumun tamamiyle benimsediği tabii bir otoriteyle yerine getiriyor.

Sadece bu kadar mı? Elbette değil. O aynı zamanda bir şair, bir edebiyatçı. En güzel sözleri o söylüyor. En güzel konuşmaları o yapıyor. Her söylediğinde ince bir edebiyat, her konuşmasında derin bir felsefe var. Bununla da kalmıyor. Sık sık halkın huzuruna bir müzisyen ve bir sanatçı gibi çıkıyor. O gizemli sazın teline vurdukça insanlar kendinden geçiyor. Hayat kendiliğinden sarhoş edici bir harmoniye dönüşüyor.

Bu koşullarda dede, elbette ki yeri doldurulamaz bir karizmanın adı oluyor. Dedeyi görmek, onun yakınında olmak, onu kendi evinde ağırlamak bir ayrıcalık sayılıyor.

***

Husene Mıstke, 1944 yılında, taliplerini ziyaret etmek üzere Üngüt Milyanlı köyüne gidiyor. İnsanlar toplanıyor. Cemler bağlanıyor. Kurbanlar kesiliyor. Küskünler dargınlar barıştırılıyor. Köye bir bayram havası egemen oluyor.

Yalnız 1944 yılı, bütün dünyada çok çetin ve acımasız bir yıl oluyor. Avrupa'da kıran kırana bir savaş sürüyor, içeride ise

www.arsivekurdi.org

tek parti rejimi var. Pazarcık'ta da her tarafı kar kaplıyor. Öyle bir kar ki, köyden köye gidilemiyor. Dedemiz de Üngüt Milyanlı'da mahsur kalıyor. Kışı orada geçiriyor.

Bahar olup karlar eriyince, Başpınar'a dönmek istiyor. Bu defa Üngüt Milyanlılar razı olmuyor. Artık alıştıkları dedeyi bırakmak istemiyorlar. Evim ne olacak diyor. Evini buraya alırız diyorlar. Tutuyorlar köyün tam ortasına güzel bir ev yapıyorlar. Eşi Hatun Anayı ve çocuklarını da getirip buraya yerleştiriyorlar.

Sene 1945. Dedenin altı çocuğu var. Hatun Ana yedinci çocuğa hamile. Dedemiz yedinci çocuğunu, başka bir deyişle, yedinci kuşağın yedinci çocuğunu görmeden vefat ediyor.

Ölümünden dört ay sonra Ahmet Donat doğuyor. Ahmet Donat, biz bu köyde yirmi beş yıl kaldık diyor.

Bütün talipler dedelerinin ailesine o kadar sahip çıkıyorlar ki, Ahmet Donat bunu şöyle ifade ediyor: O yaşa kadar kursağımdan geçen her lokma dedelik lokmasıdır.

Ama annesinin bütün ısrarlarına rağmen dedelik yapmayı kabul etmiyor. Önce İstanbul'da Paşabahçe Cam Fabrikası'na sözleşmeli olarak giriyor. Sonra ticaret hayatına atılıp Ankara'da lokantacılık yapıyor. Sonra Almanya'ya işçi olarak geliyor. Kısa sürede bunu bırakıp, memlekette edindiği tecrübelerin de yardımıyla kendi işini kuran, Hal'de toptancılığa başlayan ilk işadamlarından biri oluyor...

Doğan Avcıoğlu, Nihat Erim ve Dr. Selçuk Alsan

İstanbul Paşabahçe'de çalışıyordum. İşim gayet iyiydi. Hem parası iyiydi hem de rahat bir işti. Muhasebe bölümünde çalışıyordum. Çok memnundum.

Sene 1968. Bir gün Ankara'dan şimdi profesör olan teyzemin oğlu Hüseyin Özbek telefon etti. O sıralar Ankara'da Restoran 21 adında bir restoranın ortakları arasındaydı. Diğer ortakları Talat Aydemir'in arkadaşlarıydı. Onun anısına, lokantanın adını Restoran 21 koymuşlardı. Sonra diğer ortaklar çekiliyor ve iş teyzemin oğluna kalıyor. O da tek başına yapamayınca beni çağırdı. Mecbur işi bırakıp Ankara'ya gittim. Lokantanın başına geçtim.

Çok güzel bir yerdi. Çok iyi bir müşterisi vardı. Tanınmış aydın ve entellektüellerin hemen hemen hergün uğradığı bir yerdi. Uğur Mumcu, Doğan Avcıoğlu, Muammer Aksoy falan hergün gelirlerdi. Sonra bir tiyatro turnesi vs. olduğunda oyundan sonra bütün sanatçılar cümbür cemaat bize gelirlerdi.

Alelade bir işyeri değildi yani.

Hiç unutmam, müşterilerimiz arasında Selçuk Alsan adında bir doktor vardı. Hacettepe'de veya Numune Hastanesi'nde çalışıyordu. Çok bilgili ve üstün zekalı bir adamdı. Amerika ve Kanada'da okumuş, yedi-sekiz dil biliyordu. Rusça'yı anadili gibi konuşuyordu. Yalnız bir takıntısı vardı, Sovyetler Birliği'ne hiç toz kondurmazdı. Biri bir şey söylesin, yakasını bırakmazdı, sabaha kadar onunla tartışırdı.

Bu arada 12 Mart gelmiş, ortalık toz duman. Her tarafta asker-polis ve arama var. Nihat Erim balyoz hareketini başlatmış durumda. Bir gün Selçuk Bey geldi ki, burnundan soluyor. *Ben* dedi gideceğim. *Nereye? Yurtdışına! Niye? Dayanamıyorum!* dedi. *Böyle rezalet olmaz, fakir vatandaş ölecek haldeyken hastane kapısında bekletiliyor, içeri alınmıyor; ama milletvekilinin bakanın adamı sırası yokken içeri alınıyor* dedi.

Pireye kızıp yorgan yakılmaz dedik. Şöyledir böyledir dedik ama ne dediysek de bir türlü ikna edemedik. Nuh dedi Peygamber demedi!

Ertesi gün bavullarıyla geldi. Biletini de almış, Amerika'ya gidecek. Çaresiz razı olduk. Bavullarını aldık, havaalanına götürüp yolcu edeceğiz. Tam öğle saatleri. Doğan Avcıoğlu da orda köşede oturuyor. Tam yanından geçerken, telaşımızı gördü, *nereye böyle* dedi. Dedik vaziyet böyle böyle. *Selçuk Beyi ikna edemedik* dedik. *Selçuk Bey Amerika'ya gidiyor* dedik.

Doğan Avcıoğlu döndü dedi ki, *Siz ne yapıyorsunuz Selçuk Bey! Nihat Erim denen alçak var ya, işte o alçak benim öz teyzemin oğlu. Bak göreceksin, gelip beni buradan alacaklar. Bunu bildiğim halde her gün buradayım. Ama dik durmazsak, ben gidersem, sen gidersen, ne olacak bu memleketin hali?*

Tek o sözle, Selçuk Bey hemen tuttu biletleri orada yırttı ve Amerika'ya gitmekten vazgeçti, bizi de o sıkıntıdan kurtarmış oldu. Yalnız doktorluğa yine de dönmedi. Gitti TÜBİTAK'a tercüman olarak girdi. Ben de Doğan Avcıoğlu ile Nihat Erim'in teyze çocukları olduğunu orada öğrendim. Hakikaten de dediği gibi oldu. Geldiler onu bizim lokantadan alıp götürdüler...

İktidarın rengi ne olursa olsun

Sol politikalar zorunlu

*Tibet'in ruhani lideri **Dalai Lama**, geçtiğimiz günlerde Amerika'da gazetecilerin bir sorusu üzerine, ilgi uyandıran önemli bir fikir beyanında bulundu. Bütün haber ajanslarının ilk sıralara aldığı beyanında, Nobel ödüllü Dalai Lama, servet dağılımı hususunda ahlaklı tek ekonomik modelin Marksizm olduğunu söylüyordu. Böylece hem mevcut sistemi eleştirmiş oluyor hem de sosyal adaletin toplum hayatındaki ve insanlık vicdanındaki önemine vurgu yapıyordu.*

Batı ekonomilerini kıskaca alan ekonomik kriz, köklü sosyal sorunlara yol açıyor. İşsizlik artıyor. Yoksulluk daha geniş kesimlere yayılıyor. Gelir dağılımındaki adaletsizlik büyüyor. Zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum derinleşiyor. Sosyal adalet ve dolayısıyla toplumsal doku bozuluyor.

Bütün bu gelişmeler, doğal olarak yeni sorunların da habercisi olarak kabul ediliyor. Sosyal bilimciler bu alanda kapsamlı araştırmalar yapıyorlar. Gidişatı daha iyi kavramaya yarayacak çalışmalar yapıyorlar. Siyaset çevrelerine yol gösterecek sonuçlar elde etmeye çalışıyorlar.

*İki İngiliz bilim insanı, **Richard Wilkinson** ve **Kate Pickett**, bütün akademik kariyerleri boyunca bu konular üzerinde çalıştılar. Bütün endüstrileşmiş ülkeleri içine alan geniş bir araştırma yaptılar.*

Eşitsizlik, toplum hayatında ne gibi sorunlar doğuruyor? Temel sosyal problemlerin, gelir dağılımındaki adaletsizlikle nasıl bir ilişkisi var? Sosyal adalet, toplumsal ilerlemeyi düzenleyen bir mekanizma olabilir mi? Bu ve benzeri sorulara cevaplar aradılar.

*Vardıkları sonuçları da kapsamlı bir kitapla kamuoyunun bilgisine sundular. Kitap ingilizce **The Spirit Level** (Su terazisi), Almanca ise **Gleichheit ist Glück** (Mutluluk eşitliktedir) adıyla yayımlandı. Kimi gözlemcilerin son on yılın en önemli on kitabından biri olarak nitelediği bu eser, esas itibariyle, sosyal adaletin toplumu daha güçlü hale getirdiğini ve eşitliğin sadece fakirler için değil aynı zamanda zenginler için de daha iyi bir toplum modeli yarattığını söylüyor.*

*Almanya'nın önemli fikir gazetelerinden **Die Zeit**, geçtiğimiz günlerde **Prof. Richard Wilkinson** ile bir röportaj yaptı. **"Orta sınıflar yanılgı içinde"** başlığı ile verilen röportaj, önemli bilgiler içeriyor.*

Öte yandan önümüzdeki dönemde bu konular Türkiye'de de önem kazanacak görünüyor. Siyaset sahnesinin yeni lideri Kemal Kılıçdaroğlu, ilk konuşmasını nerdeyse tümüyle bu konuya, zengin-yoksul farkına ayırarak bunun sinyalini verdi. Gelir dağılımındaki adaletsizlik temel bir sorun olarak siyaset gündeminin ilk sıralarına çıkıyor. Röportajdaki bilgilerin bu tartışmalara ışık tutacağı kanaatindeyiz.

*İlgiyle okuyacağınızı umduğumuz bu röportajı, Almanca'dan Türkçe'ye arkadaşımız **Ali Ördek** çevirdi.*

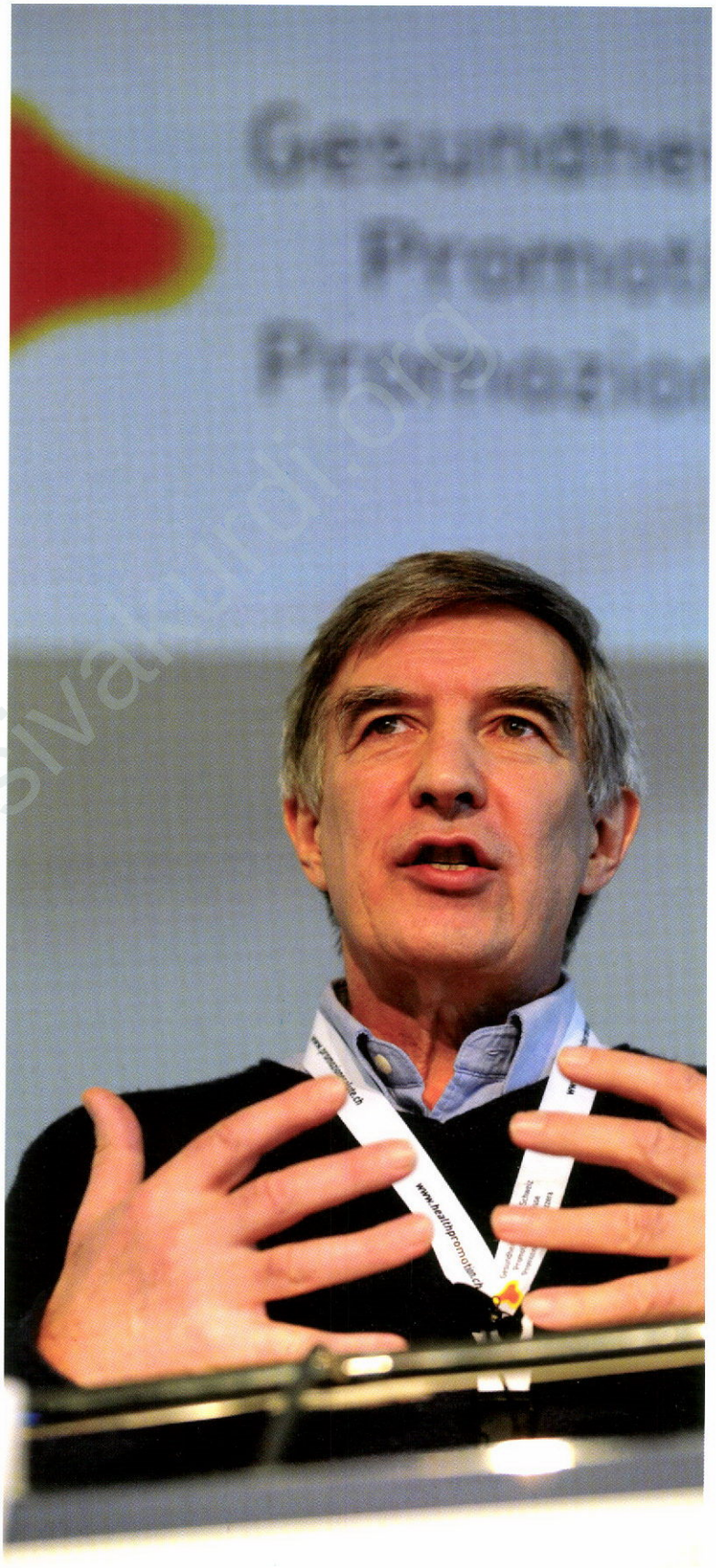

Prof. Richard Wilkinson

Nisan arşivi

Sayın Wilkinson, size göre, ilerlemiş refah toplumlarındaki bütün sosyal problemlerin kaynağı eşitsizlik. Neden bu böyle?

İstatistikler bu konuda çok net. Zenginlerle yoksullar arasındaki makas ne kadar açılırsa, sosyal problemler de o oranda artış gösteriyor. Suçluluk olsun, şiddet, çocuk yaşta gebelik, sağlık sorunları, obezite, eğitim seviyesi ya da yaşam süresinin uzunluğu olsun, hangisini alırsak alalım, şu sonuç ortaya çıkıyor: Eşitsizliğin olduğu toplumlar, diğer toplumlara göre, bu saydığımız alanlarda daha kötü durumdalar. Ve bu, sadece biraz daha kötüler anlamına gelmiyor. Başka şekilde ifade edersek: Zenginlerle yoksullar arasındaki makasın çok açılmadığı batılı endüstrileşmiş toplumlarda, cinayet oranları, diğerlerine göre altıda bir oranındayken; hapishanelerdeki insanlar on kat daha az.

Özellikle hangi ülkelerde durum daha kötü?

Ölçüt olarak, o ülkelerdeki en zengin ve en yoksul olan %20'lik kesimin gelirini ele aldık. Eşitsizliğin daha yoğun olduğu ülkelerdeki zengin-yoksul uçurumu, bunun daha az olduğu ülkelerdekinin neredeyse iki katı kadar. Eşitsizlik ve sosyal problemler arasındaki ilişkide İngiltere, ABD ve Portekiz'in durumu oldukça kötüyken; Japonya ve İskandinav ülkelerindeki durum oldukça iyi. Almanya ise bu sıralamada ortalarda bir yerde.

Yani eşitliğin hakim olduğu ülkelerde gerçekten sorunlar her halükarda daha mı az?

Birçok araştırmanın değerlendirilmesiyle ulaştığımız sonuç, bize açıkça şunu söylüyor: Kesif eşitsizlikler, bir toplumun sağlıklı işlemesi önünde engel teşkil ediyorlar. Ve bunun istisnası yok.

Peki bu nasıl böyle oluyor?

Örneğin eşitsizlikle eğitim arasında ve bununla da toplumsal yükselme arasında bir bağ var. Bunları bağlayan şey ise sosyal statü. Ama ekonomik modeller bunu açıklamakta tek başına yeterli değiller. Eşitsizliğin psiko-sosyal sonuçları da göz önünde bulundurulmalı. İnsanlar tepkilerinde daha hassas oluyorlar; kendilerini ve statülerini, başkalarıyla ve onların statüleriyle karşılaştırıyorlar. Maddi eşitsizlik öncelikle statü kaygılarına yol açıyor.

Ama ebeveynlerin statü kaygılarının çocuklarının eğitim olanaklarıyla nasıl bir ilgisi var?

Ebeveynler çoğunlukla statü kaygılarını ve korkularını çocuklarına bilinçli olmayan yollarla aktarırlar. Yaşadığımız toplum, ortak çalışmayı önemsemeyen ama buna karşın insanların toplum içindeki değerini ve kendi gözlerindeki değerini maddi başarıya indirgeyen bir toplum. Bu da haliyle çocuklara geçiyor. Statü kaygısı onları kundakta buluyor ve bu yolla onların sosyal ilişkilerinin değerini ve niteliğini etkiliyor. Eşit olmayan toplumlarda, güvensizlik ve sosyal dayanışma azlığı hakimdir. Bununla birlikte şiddet eğilimi de artış gösterir. Bu da haliyle çocukların eğitim olanaklarını etkiler.

Yani suçlu toplum oluyor?

Doğru. Eşitsizlik ebeveynlerde statü problemleri yaratır ve bu çocuklara da yansır.

Bireysel sorumluluk nerede kaldı peki? Mesela obezite insanların ilk sırada hamburger ve kızarmış patatesle beslenmesiyle ilgili değil mi?

Yanlış. Sosyal epidemoloji, kötü nitelikli sosyal ilişkilerimizin, kronik stres belirtilerinin en önemli sebebi olduğunu kanıtladı. Stres altındaki insanlar, kendilerini daha iyi hissetmek için yiyorlar ve bu yedikleri çoğunlukla yağ içerikleri yüksek gıdalar oluyor. Bunun dışında, araştırmalar, ilk çocukluk çağındaki stres ve kaygıların, kilo üzerinde etkisi olduğunu gösteriyor.

Zengin ülkeler arasında daha zengin olanların durumu daha mı iyi? Refah ve sosyal problemler arasında bir ilişki var mı?

www.arsivakurdi.org

Hayır. Yaşam beklentisini alalım: Kişi başına düşen ulusal gelir ABD ve Norveç'te, Yunanistan ve Portekiz'dekinden daha yüksek olmasına rağmen, aralarında büyük bir fark yok. Araştırdığımız diğer sosyal faktörlerde de bu durum benzer.

Yani belirli bir seviyeden sonra sosyal kazanımlar anlamını yitiriyor mu?

Evet, tam olarak böyle. Bana göre Batılı zengin toplumlarda ekonomik büyüme, yani maddi refahtaki iyileşmeler, tek başına artık başka iyileşmeler getirmez. Bu, orta sınıfları hiç rahatsız etmez. Çünkü bu sınıflar eşitsizliğin onlara ulaşmayacağına inanırlar.

Orta sınıflar bu konuda yanılgı içindeler. Eşitsizliğin hakim olduğu ülkelerdeki sosyal durum, sadece yoksullar etkilendiği için daha kötü durumda değil. İnsanların daha eşit olduğu ülkelerde, halkın yüzde sekizi psikolojik bir rahatsızlıktan muzdaripken, bu oran ABD'de yüzde yirmi beşe kadar çıkıyor Tabii ki alt toplum tabakalarındaki sosyal problemler alarm verici düzeyde. Fakat daha eşitsiz toplumlarda, bu sorunlar, orta tabakaların içine de giderek artan şekilde sızıyor. Uzun vadede İskandinavya veya Japonya'daki sıradan bir orta sınıf çocuğunun durumu, ABD veya İngiltere'deki bir çocuktan daha iyi olacak. Bu çocuğun uyuşturucu bağımlısı olması veya bir suçun kurbanı olması ihtimali, diğer ülkelerdekine göre daha az. Bu çocuğun okuldaki başarı şansı, diğer ülkelerdekinden daha iyi olacaktır.

Eşitsizlik, gerçekten tüm sosyal sorunların belirleyici nedeni mi? Eşitsizliğin yüksek olduğu ülkeler aynı zamanda göçmen oranının da yüksek olduğu ülkeler değil mi?

Kesinlikle doğru değil. İsveç ve ABD, yurt dışında doğan vatandaşları anlamında yaklaşık büyüklükte oranlar gösteriyor. Buna rağmen sayısız araştırma, toplumun etnik karışımıyla eşitsizlik derecesi arasında bir ilişki olmadığını gösterdi.

Ama ekonomistler eşitsizliğin yeniliği, rekabeti ve büyümeyi beraberinde getirerek toplumu ilerlettiğini söylüyorlar.

Gelişmekte olan ülkelerde eşitsizliğin geçici de olsa olumlu bir etkisinin olduğu

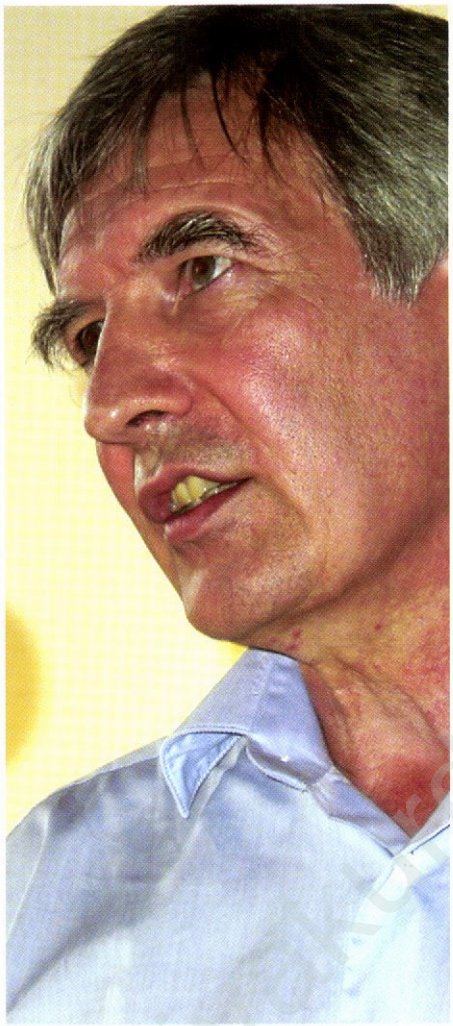

doğru. İstatistiklerimizin bize gösterdiği gibi, bu olumlu etki gelişmiş ülkelerde artık yok. Sadece küçük bir belirleme de olsa: Eşitsizlik ilerlemeye katkı sunuyorsa, bu durumda zengin yoksul makasının çok açıldığı ülkelerde, kişi başına düşen patent oranının daha eşit olan ülkelerden fazla olması gerekirdi. Ancak maalesef bunun tersi geçerli.

Almanya'da da zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum derinleşiyor. Politikacılar bunun nedenin teknolojik değişim ve küreselleşme olduğuna söylüyorlar. Doğru mu acaba?

Bence Alman siyaseti, bu şekilde anlatarak, sorunu basitleştirme derdinde. Nobel ödüllü Amerikalı ekonomist Paul Krugman da benim gibi, siyasetin artan eşitsizlikten büyük oranda sorumlu olduğunu söylüyor. Ayrıca İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki ilk yıllarda, Batılı gelişmiş ülkelerde sosyal eşitlik giderek artmıştı. Fakat bu, Ronald Reagan ve Margaret Thatcher'ın liberalizm politikalarıyla tersine döndü. Birleşmeden sonra Almanya da, az veya çok bu liberalizm modelini izlemeye devam etti.

Eğer siyaset eşitsizliğin sorumlusuysa tekrar eşitliğin oluşmasını sağlayabilir mi?

Siyaset bunu yapmak zorunda. Mali krizden bu yana insanlar, bunun böyle gidemeyeceğinin artık farkındalar. İnsanlar toplumun daha sert, daha acımasız ve daha az sosyal olduğunu hissediyorlar. Azınlığın maddi zenginliği ve çoğunluğun sosyal sorunları, insanları tedirgin ediyor. Biliyorlar ki daha iyi bir hayat, ilk etapta sosyal ilişkilerin niteliğine bağlı ve bunu da ancak gelir farklarını ortadan kaldırarak yapabiliriz.

Peki siyaset somut olarak ne yapmalı?

Eşitlik uzun erimli bir projedir. Bu sadece kaynakların yeniden dağıtımıyla çözülemez. İsveç, bunu vergiler üzerinden düzenlerken; Japonya'da ücretler arasındaki fark çok büyük değil. Bunun yanında mesela sendikalar aracılığıyla, işçilere daha fazla söz hakkı vererek ve işçilerin işletmeyi devralması için, işletmelerin daha fazla sermaye ayırarak, ekonomik demokrasiyi güçlendirmesi gerekir. Biliyoruz ki bir şirket, işçilerin daha fazla katılımı yoluyla bir topluluğa dönüşürse, bu verimliliği de artırır

Temel sorun olan eşitsizlikle mücadele yerine sosyal sorunların tek tek çözülmesi için yatırım yapmak anlamlı mı?

Bir yandan eşitsiz ülkelerde daha çok olmak kaydıyla, toplumsal birliğin tamamıyla çöktüğü sorun alanları var. Bu sorunlara sosyal devlet doğrudan müdahale etmelidir. Örneğin şiddet ve uyuşturucu gibi sorunlarda, sosyal devlet zamanında çocuk eğitimine müdahil olmalıdır. Ama siyaset, sorunun kökenine inmeden bunu çözmeye çalışırsa, temelde birşey değişmez. Ayrıca bu pahalı ve etkin olmayan bir yol. Toplum olarak kendimize sormamız gereken temel soru şudur: Gerçekten güçlünün her istediğini aldığı ve zayıfın geri kaldığı bir hayat mı istiyoruz? Eşitsizlik bir toplumu böler ve yok eder. Bence ihtiyacımız olan şey, daha çok ortak çalışma ve karşılıklıktır. İnsanlar daha çok sosyal eşitlik istiyorlar.

www.[illegible].org

BAKAY İNŞAAT

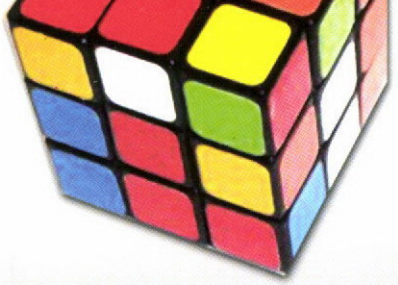

Farklı Olduğumuzu Biliyoruz...

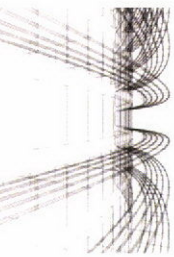

BAKAY İNŞAAT SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Salman Bakay

Tel : 0344 311 20 01
Tel : 0344 311 40 44
Fax : 0344 311 62 61
Cep: 0542 415 12 15

Nurettin Aydın Mah.
2. Cad, No: 72
Pazarcık / Kahramanmaraş / Turkey

bakayinsaat-@hotmail.com
www.bakayinsaat.com

Bize gelin, eviniz hazır...

www.arsivakurdi.org

Sağlıklı yaşam için yanınızdayız

Özel Pazarcık
ORTADOĞU TIP MERKEZİ

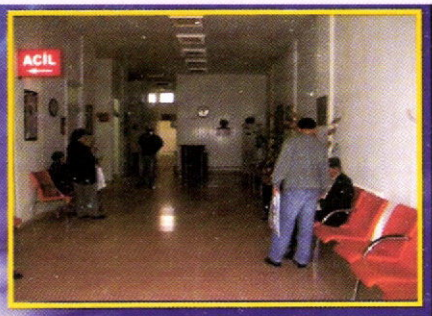

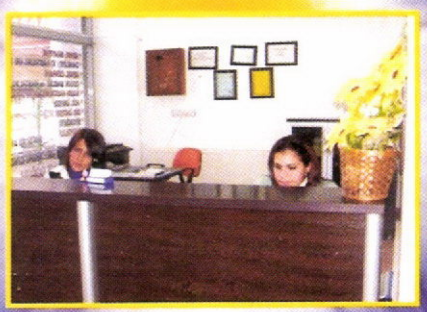

"sağlıkta güvenin adresi"

Tel : 0.344. 311 68 25
Fax : 0.344. 311 68 22
Menderes Mah. 12 Eylül Cad.No. 115
PAZARCIK/KAHRAMANMARAŞ

BÖLÜMLERİMİZ

* ACİL
* KADIN DOĞUM POLİKLİNİĞİ
* GENEL CERRAHİ
* DAHİLİYE
* GÖZ HASTALIKLARI
* DİŞ POLİKLİNİĞİ
* ÇOCUK HASTALIKLARI
* LABORATUVAR
* TOMOGRAFİ
* ULTRASON

Memurlardan hiçbir fark ücreti alınmamaktadır.

www.arsivekuru.org

Kalp ve şeker hastası olmamak için önlem alın!

Kendinize büyük bir iyilik yapmak istiyorsanız, kalp ve şeker hastası olmamak için şimdiden tedbir alın. Hasta olmayı beklemeyin.

Yapılan bir araştırmaya göre, Türkiye'de kalp ve şeker hastalarının arasına her yıl 750 bin yeni insan katılıyor. Ölümlerin yarısından fazlasının nedeni kalp hastalıkları. Türkiye'nin, kalp ve şeker hastalıklarına yakalanmakta Avrupa şampiyonu olduğu ise zaten biliniyor.

Araştırmanın başındaki isim, İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi emekli öğretim üyesi Altan Onat, "Avrupa'da kalp ve şekerde başta geldiğimiz 90'lardan beri biliniyor. Hekimlerimiz bunu doğalmış gibi karşılıyorlar. Önlenmesiyle kimse meşgul olmuyor" diyor.

Bu hastalıkların Türkiye'ye has özelliklerini tespit etmek amacıyla 1990'dan bu yana Türkiye'nin muhtelif yerlerinde, 3 bin 700 erkek ve kadının hayat tarzı incelenmiş. Dolayısıyla bu araştırma, belki de Türkiye'de tıp sahasında yapılmış en uzun soluklu ve kapsamlı araştırma niteliği taşıyor.

Kadınların "kalbi kırık"

"Halkımızın kalp ve damar sağlığına ilişkin, daha önce hiç bilinmeyen yığınla kıymetli bilgi üretildi" diyen Onat, sözlerini şöyle sürdürüyor: "Kitaplarda yer almayan eldeki bilgiler, bizim sağlık yapımızın

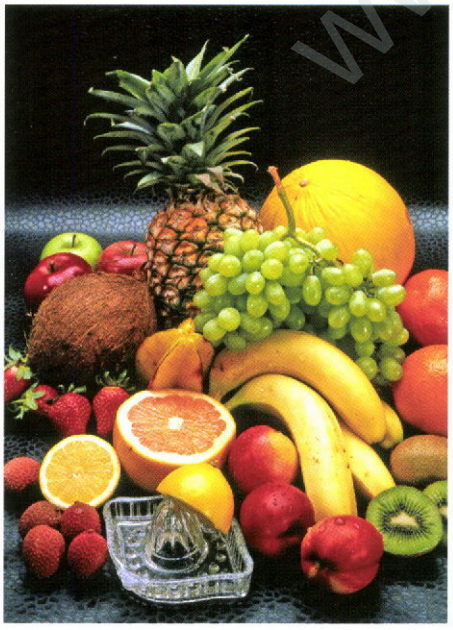

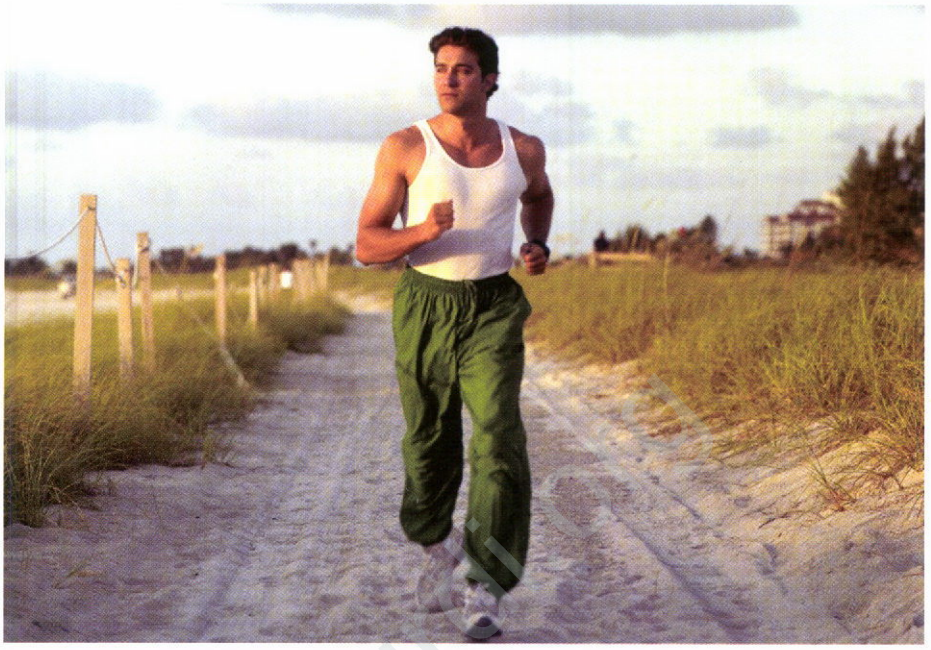

Batılı insanınkinden küçümsenmeyecek farkları olduğunu ortaya koydu."

Türkiye'de kalp hastalıkları özellikle kadınlarda yüksek. Avrupa ile karşılaştırıldığında Türkiye'de kadınlarda kalple bağlantılı hastalıklara yakalanma oranı iki misli fazla. Ölüm riski ise daha da fazla. Örneğin Türkiye'de kadınların kalp hastalıklarından ölüm oranı Almanya'dakinin nerdeyse dört katı.

Araştırmayla elde edilen bir başka önemli bulgu ise, en önemli koruyucu protein olduğuna inanılan HDL'nin, Türkiye'de erkeği diyabetten, kadını ise kalp ve damar hastalıklarından korumadığı gerçeği.

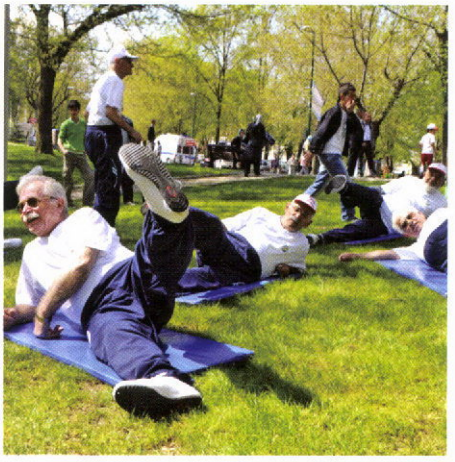

Hareket, hareket, hareket

Ama herkesin rahatça anlayabileceği yalın gerçek ise, kalp ve şeker hastalıklarının önemli bir bölümünün yanlış beslenme ve hareketsizlikten kaynaklandığı. Geçen sayımızda Dr. Aziz Ateş'in de işaret ettiği gibi, bugünün modern toplumunda insanlar daha yağlı ve kalorisi daha yüksek gıdalar yiyorlar. Tükettiklerinden daha fazla kalori alıyorlar. Bu, hareketsizlikle de birleşince kalp-damar ve şeker hastalıklarına yakalanma riski artıyor.

Dr. Aziz Ateş'in tavsiyesini bir kez daha tekrarlayalım: Hareket, hareket, hareket. Çünkü hareket en ucuz tedavi ve sağlığı koruma biçimidir.

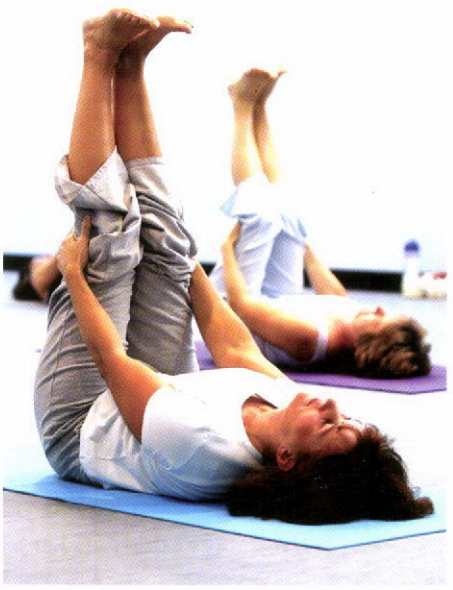

www.bilgiakademi.com

Bir devrimci kadın portresi

Behice Boran

Onu ilk olarak Ankara'da görmüştüm. Ben henüz genç bir üniversite öğrencisiydim, o ise 70'ine merdiven dayamış yaşlı bir kadındı artık.

Zamanın önemli demokratik kuruluşlarından biri olan TÖB-DER kongresinde konuşma yapıyordu. Sol örgütler arasındaki çekişmenin iyice arttığı ve yer yer çatışmaya dönüştüğü yıllardı. Kürsüde Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı olarak konuşuyordu. Karşı guruplar ise dört bir taraftan küfür ve hakarete varan sözlerle saldırıyorlardı. Konuşmasını açıkça engellemek, o olmazsa düşünce ve ifade düzenini bozmak istiyorlardı.

Fakat insan o kadar mı kararlı olur? O yaşta bir kadın bu kadar mı güçlü olur? Oğlu veya torunu yaşındaki insanların, terbiye sınırlarını aşan saldırıları karşısında, kendisine bu kadar mı hakim olur?

İnanılır gibi değildi. Tane tane konuşuyordu. Seçilmiş kelimelerle ve vurgu ile konuşuyordu. En ufak bir şaşırma, en ufak bir tereddüt, en ufak bir takılma olmadan fevkalade iyi örülmüş cümlelerle hitap ediyordu. Hani gözünüzle görmeseniz, konuşma olduğuna inanmayacağınız, radyo oyunu zannedeceğiniz bir ustalıkla kendisini ifade ediyordu.

Hayatımda o güne dek bu kadar kendinden emin, bu kadar ne diyeceğini iyi bilen bir konuşmacı görmemiştim. Adeta kurşun yağmuru altında, alnı yukarda ve emin adımlarla yürüyen bir kahraman gibiydi.

Bende büyük bir saygı uyandırmıştı. Tek kelimeyle hayran olmuştum.

Sonra yıllar geçti. 12 Eylül beni de onun gibi yurtdışına attı. İkimiz de siyasi mülteci olduk. Ancak yollarımız bir daha hiç kesişmedi. O Belçika'da ben ise Almanya'daydım.

1987 yılında yüreği durduğunda, sisli ve kederli bir Ekim sabahında erkenden yola çıkıp Brüksel'e gitmiştim. Binlerce seveni, arkadaşı ve yoldaşı ile birlikte cenaze törenine katılmıştım.

O yaşta ülkesine ancak bir tabut içerisinde dönüyor olmasının acısı boğazımda düğümlenirken, son yolculuğunda sevenlerinin arasında olmaktan gelen teskin edici bir gönül rahatlığıyla eve dönmüştüm.

***

Behice Boran, hem kişiliği hem de yaşadıkları ile devrimci insan karakterinin seçkin bir örneğiydi. Türkiye'de devrimci insanların kişiliğini, hayatını ve siyasal ta-

www.arsivakurdi.org

rihini öğrenmek isteyenler, onu okuduklarında çok şey öğreneceklerdir.

Behice Boran okul hayatına parlak bir öğrenci olarak başlamıştı. Ortaokul ve liseyi birincilikle bitirmişti. Cumhuriyet Türkiye'sinin önemli eğitim kurumlarından birisi olan Amerikan Koleji'ni birincilikle bitiren ilk Türk kızıydı. Üniversiteyi Amerika'da Michigan Üniversitesi'nde okumuştu. Bu üniversitenin hocalarından ve dünyanın en önemli birkaç antropoloğundan biri sayılan Prof. Leslie Whyte'e, "bunca yıllık hocayım, karşımda oturan en akıllı insan oydu, ondan daha iyisi hiç gelmedi bu üniversiteye" dedirtecek kadar parlak bir akademisyendi.

İngilizce ve Fransızca'yı Türkçe gibi konuşuyordu. Almancayı çeviri yapacak kadar biliyordu.

Yurtsever bir insandı. Kendi insanına ve toplumuna karşı derin bir ilgisi vardı. İyi bir toplumsal gelecek için çalışıp katkıda bulunmak istiyordu. Çoğunluk para getirecek meslekler peşinde koşarken, o ideallerine hizmet edecek bir alana yöneldi. Toplumsal bilimlerin temeli sayılan sosyolojiyi seçti. Türkiye'nin ilk kadın sosyoloğu oldu.

Zekası, birikimi ve kişiliğiyle öne çıkan karizmatik bir insandı. Halkını ve ülkesini seven çaplı bir insandı. Buna faziletli bir ahlak da eklenince, zaten devrimci olmaktan başka seçeneği yoktur insanın. O da Marksizmle tanıştığından itibaren devrimci oldu.

İlk Barış Cemiyeti'nin ilk başkanıydı. Adnan Menderes hükümetinin sırf Amerika'nın gönlünü hoş tutmak için Anadolu çocuklarını Kore'de savaşa sürmesine karşı çıktı. Aydın vicdanının sesi oldu. Yoksul emekçi kitlelerin başeğmez sözcüsü oldu.

Böylece iktidarın da bir numaralı hedefi oldu. Önce Türkiye'nin üniversiteden atılan ilk öğretim üyesi oldu. Sonra tutuklandı, hapislere hücrelere atıldı. Tek oğlunu hapishanede doğurmak zorunda kaldı.

Korkmadı, yılmadı. Mücadeleden hiç şaşmadı. 60'lı yılların hızlı demokratik yükseliş döneminde en önde gelen isimlerden biri oldu. Türkiye İşçi Partisi'nin Genel Başkanlığına seçilerek parti genel başkanı olarak tarihe geçen ilk kadın oldu.

69 yaşında, yaşıtlarının bahçede torun kovaladığı bir zamanda, 1 Mayıs 1979'da sıkıyönetime ve sokağa çıkma yasağına rağmen, Taksim'e yürürken polis dipçikleriyle yere düştüğünde şakaklarından kan akıyordu.

70 yaşına vardığında artık karşısında bütün kanlı dişleriyle 12 Eylül faşizmi vardı. Binlerce devrimci gibi o da yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. Mülteci oldu. İnsanların evine çekilip koltukta kitap okumakla uyku arasında gidip geldiği bir yaşta, o yepyeni bir hayata sıfırdan başlamak zorunda kaldı.

Her acıyı tatmışken Azraili dahi kendi toprağında karşılamak şansına sahip olamadı. Yüreği durduğunda 77 yaşındaydı ve takvimler 10 Ekim 1987'yi gösteriyordu.

Onu yakınen tanıyan bir isim olan Çetin Altan'ın ifadesiyle "Türkiyenin siyasal tarihinden, çöl ortasında kurumamaya uğraşan bir pınar gibi, anıtsal bir dirençle gelip geçen ve insanlığın uğradığı haksızlıklarla dövüşmeyi kendine mezhep yapmış bir kutsal insandı o."

***

Kaderi işçi sınıfının kaderiyle öylesine birbirine bağlı olmalı ki, Behice Boran, bundan 100 yıl önce 1 Mayıs 1910'da dünyaya gelmişti. Gençliği bir tarafa bırakılırsa, her doğum gününü baskı acı veya kanla karşılamak zorunda kalmıştı.

Tarihin cilvesi olsa gerek, ilk defa doğumunun 100. yılında, işçi sınıfı Taksim'i de fethederek bir 12 Eylül yasağını çöpe atıyor. Bir zamanlar sıkıyönetim yasağına karşı kanı pahasına yürümek istediği Taksim'e, bugün dört bir koldan emekçiler akıyor. İşçiler Taksim meydanında yeni bir tarih yazıyor.

Onun doğum günü ilk defa bugün onun istediği bir coşku ve şenlikle kutlanıyor.

Bu coşku içerisinde doğumunun 100. yılında o müstesna insanı, o seçkin devrimciyi biz de saygıyla anıyoruz.

1 Mayıs 2010
F. Ali Ünlübayır

Zulme direnmektir hayat

On beşine bastı mı
dudaklarında bir türkü
elinde bayrak
kavga
sokaktaki oyuna benzer artık
çocukluğu
benzemez
çocukluğa

Deniz okşayabilir mi
sarışın bir dağın
rüzgarlı saçlarını
uzanarak yelesine hayatın
tutuklayabilir mi zindanlar
onun
vuruşkan sevdasını

Açar da acının rüzgarına
hüznün solgun yelkenini
ne zindan karanlığı
ne zulüm
ne işkence
indiremez
dudaklarındaki
gülümsemenin bayrağını

AHMET TELLİ

www.arsivdergisi.org

Kürt çocuklarının hafıza kaydı

MIN DÎT

Min Dît, yeni bir Kürt filmi. Kürt sinemasına yeni bir soluk getiriyor. Daha şimdiden politik sinemanın başarılı bir örneği olarak, hem seyirciden hem de film dünyasından övgü ve takdir topluyor.

Kürtlerin yaşadığı savaş sürecini, annesi babası "faili meçhul" bir cinayete kurban giden iki kardeşin yaşadığı trajedi üzerinden anlatıyor.

İmkanı olan herkes bu filmi görmeli. Film geçmişe ve bugüne ışık tutuyor. Seyirciye kanlı bir politik sürecin kodlarını veriyor. Bu sürecin bütün yükünü sırtında, bütün acılarını yüreğinde taşıyan Diyarbakır çocuklarının hayat karşısındaki duruşunu anlatıyor.

Ölüm kusan devasa bir mekanizma karşısında, iki kardeşin hayata nasıl sarıldıklarını, nasıl bir hafıza kaydı ile büyüdüklerini beyaz perdeye aktarıyor.

Bu hafıza kaydında, annesinin babasının gözleri önünde öldürülmesi var. Sınırsız bir çocuk sevinciyle düğüne gidip mutlu bir yorgunlukla eve dönerken; hayatın, görevli katiller tarafından tersyüz edilmesi var. Karanlık bir gecede, ıssız bir yol ortasında, annesinin babasının kurşunlanmış bedeni ve açık kalmış gözleri ile baş başa kalmak var. Bu ıssızlığın ortasında her şeyden habersiz küçücük bir bebeğin karanlığı yırtan canhıraş çığlığı var.

Bu hafıza kaydında halasını teyzesini işkenceye kurban vermek var. Kural tanımayan bir savaşın ortasında yalnız ve kimsesiz kalmak var. Annesiz, mamasız ve ilaçsız kalan bebek kardeşini kendi elleriyle toprağa gömmek var. Yokluk ve yoksulluk var. Çöpten yiyecek toplamak var. Evsiz barksız kalmak ve sokaklara düşmek var. Hayat böylesine acımasız bir ağırlıkla omuzlarına çökerken, onlar umutsuzluğa kapılmıyorlar. Hayata küsmüyorlar. Bü-tün bunların üstesinden gelmek için çocuksu yürekleriyle yeni yollar buluyorlar, yeni çözümler geliştiriyorlar.

Sonra anne-babasının katilini görüyorlar. Üstelik kendi tabancasıyla kafasından vurup öldürmek varken, annelerinden dinledikleri bir masalın da etkisiyle bundan vazgeçiyorlar. Ölüme ölümle karşılık vermiyorlar. Katili ve faili meçhul denen devlet mekanizmasını deşifre ediyorlar ve bunu geniş katılımlı bir direnişe dönüştürüyorlar.

Yani bir ölüm tarlasına geleceğin tohumlarını ekiyorlar. O acımasız hayattan intikama ve ölüme değil, yeni bir felsefeye ve yeni bir muhakemeye doğru yol alıyorlar. Küçük yaşta hayatı sorgulayan bir olgunluğa ulaşıyorlar. Filozofça bir birikime varıyorlar.

Min Dît, işte asıl bu filozofça birikim üzerinden herkese ders veriyor. Kürt sorununun çözümü, yakın zamanda görül-

www.arsivakurdi.org

düğü gibi, içi boş konuşmalar ve temelsiz vaatlerlerle değil, her şeyden önce Kürtleri anlamaktan ve anlamaya çalışmaktan geçer. Filmde ortaya konduğu gibi yeni kuşakların hafıza kaydını okumaktan geçer.

Bugün samimi olarak barıştan yana olan, demokrasiden yana tavır alan, Kürtlerin demokratik taleplerini savunan az sayıda aydının dahi her zaman Kürtleri anladıkları söylenemez. Çünkü Kürtlerin içinden geçtiği süreci bütün boyutlarıyla tanımıyorlar. Kürt çocuklarının hafıza kayıtlarını bilmiyorlar. Orada tamamen farklı bir gündemin olduğunu, toprak bütünlüğü olsa da Kürtlerle Türklerin ruhen ayrışmış olduğunu ve karşıt konumlara itilmiş olduğunu yeterince göremiyorlar. Ankara'da beyaz görünenin Diyarbakır'da siyah olduğunu fark edemiyorlar.

Bu filmi izleyenler, hiç şüphe yok, bu çelişkiyi daha iyi görecekler ve Kürtleri daha iyi anlayacaklardır. Kürt sorunu denen meselenin, ulufe dağıtan akçeli paketlerle çözülecek kadar yüzeysel bir mesele olmadığını, insanların yüreğine ve hafızasına kazınmış derin insani bir mesele olduğunu daha iyi göreceklerdir.

Habur'la anlaşıldı ki, Kürtlerin acısını anlamayanlar doğal olarak sevincini de anlayamıyorlar. Acılarını bilmeyenler sevinçlerine tahammül edemiyorlar. Ve tabii ki Kürt sorununun çözümü, ancak Kürtlerin acılarını ve sevinçlerini anlamaktan geçer. O nedenle bu filmi esas olarak Türkler izlemelidir. Kürt sorunu ile ilgilenen her şahıs ve kurum bu filmi görmelidir. Kim açılım diyorsa, evvela bu filmi bir proje olarak ele almalı ve tüm Türkiye coğrafyasında izlenmesini teşvik edecek çalışmalar yapmalıdır.

Diyarbakır çocuklarının katile dahi silah çekmeyen barışçı felsefesine, ölüm karşısında hayatı savunma güdüsüne en azından bir bakışla cevap verilmiş olur.

Unutmamak gerekir ki, her cevap yeni bir diyalog demektir. Barış ise bu topraklara ancak diyalog yoluyla gelebilir. Kürtleri hiçe sayan hiçbir politikanın, o acıları görmezden gelen hiçbir açılımın geleceği yoktur.

Ahmet Arif'in torunları

Vurun ulan vurun
Ben kolay ölmem
Ocakta küllenmiş közüm
Karnımda sözüm var
Halden bilene...

Ahmet Arif, Kürt coğrafyasını, Kürt insanını, Kürt direnişini en iyi anlatan şairlerden biridir. Onun şiirindeki tat başkadır. Vurulsa da aman dilemeyen, küllense de içten içe yanan bir ateşle direnen insanımızı anlatır. O anlatımda hep bir haykırış, hep bir delikanlılık ve hep bir yiğitlik vardır. Vurulsa da, çiğnense de, mavi dağ başlarında kurda-kuşa yem edilse de; o insanlığı o içtenliği elden bırakmaz. Dili yasaklanıp susturulsa da karnında sözü vardır her zaman. Yeter ki halden bilen, söz anlayan biri çıksın... Ve hiçbir zaman ümitsiz değildir. Günün birinde karnındaki sözü de yüreğindeki közü de, katil suratlara çarpacağından gün gibi emindir. Ahının yerde kalmayacağından en ufak bir kuşkusu yoktur. Kendisinin yarım bıraktığını, kendisinin söyleyemediğini gelecek kuşakların tamamlayacağını adı gibi bilmektedir.

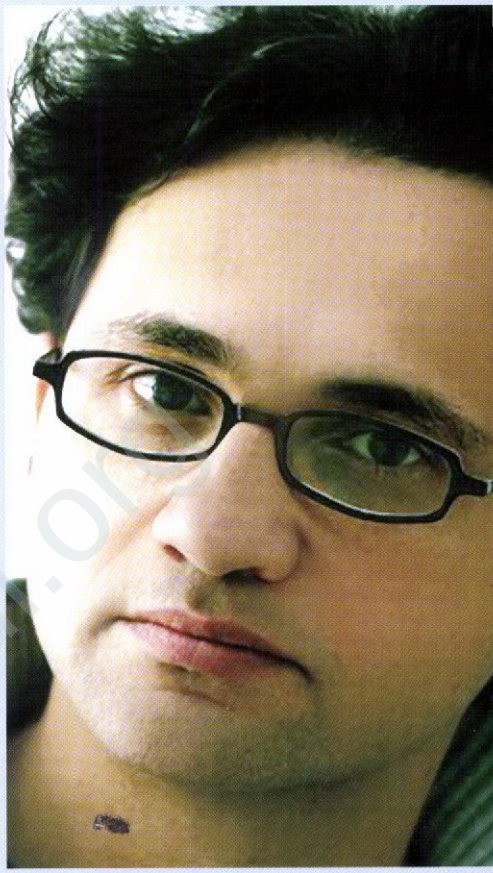

Miraz Bezar

Kızlarım
Oğullarım var gelecekte
Her biri
vazgeçilmez cihan parçası
Kaç bin yıllık hasretimin goncası
Gözlerinden
Gözlerinden öperim
Bir umudum sende
Anlıyor musun?

Şairimiz rahat uyusun. Gelecekteki kızları ve oğulları onu gayet iyi anlıyorlar. Onun karnında biriktirdiklerini şimdi bir bir söylüyorlar. Yazılarla, romanlarla, şiirlerle, filmlerle anlatıyorlar... O oğullardan birini biz yeni tanıdık. Kaç bin yıllık hasretimizi film üzerinden anlatıyor. Kürt sinemasına yeni bir nitelik, Kürt davasına yeni bir soluk kazandırıyor.

Adı Miraz Bezar. Şair dedesi adına biz, onun gözlerinden gözlerinden öpüyoruz.

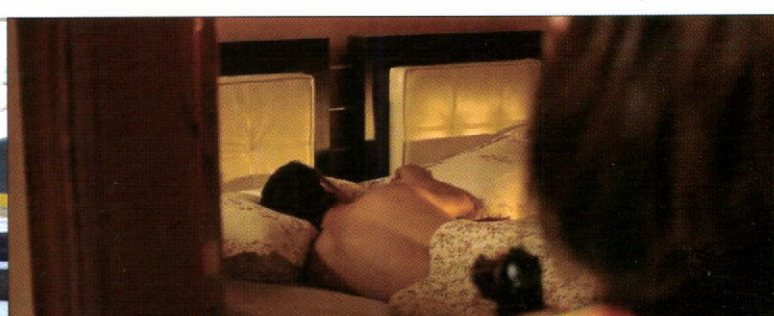

Her dağın gölgesi **denize** düşer

Bazı kitaplar vardır, okurken elinizden bırakamazsınız Siz de, o kitaptaki kahramanlardan biri olmak istersiniz. Ama o kitabin içine kahraman olarak giremeyeceğinizi bildiğinizden, sadece bir an önce okuyup bitirmek istersiniz. Evrim Alataş'ın aramızdan ayrılmadan önce yazdığı ve ikinci kitabı olan "Her dağın gölgesi Deniz'e düşer" isimli kitabı da böyle bir kitap.

Kitap, bir ölünün ağzından anlatısına başlıyor. Alışılmadık bir başlangıç. Anlatının kahramanı, dağa gitmek üzere buluşma noktasına giderken, düştükleri pusuda vuruluyor. Buradan itibaren başlıyor anlatmaya, altı saatlik süre içinde başından geçenleri. Anlatıcı Malatya ili, Akçadağ ilçesine bağlı Gölpınar köyünde, devlet tarafından Sünni dağ köylülerinin bu köye yerleştirilmesiyle, bu köyün yerlileri olan Alevi-Kürtlerin bunlara karşı verdiği mücadeleyi anlatarak başlıyor hikayesine.

Bu köy aynı zamanda Akçadağ Köy Enstitüsü'nün kurulduğu yere de çok yakın. Dolayısıyla Cumhuriyet, bu köyde hem iskân hem de eğitim politikasını hayata geçirmeye çalışıyor. Köylüler iskân politikasıyla mücadele ederken, eğitim politikasından yararlanmaya çalışıyorlar. Bir süre sonra köy enstitüsü, öğretmen okulu oluyor.

Bu okula giden köyün gençlerinden Teslim Töre'nin ve dolayısıyla tüm köyün, sosyalizm ve Türkiye İşçi Partisi'yle tanışması, bizi alıp o döneme götürüyor. Ancak bu tanışıklık, beraberinde 68 öğrenci hareketinin tüm ileri gelenlerinin de bir süre sonra bu köye yol düşürmelerine sebep oluyor. Bununla birlikte devletin baskıcı suratı köylülerin karşısına dikiliyor. Fakat herşeye rağmen devrim heyecanı büyüyerek tüm köyün hayatına giriyor.

Ancak köye yolu düşen devrimcilerin dağlarda öldürülmesi ve Deniz Gezmiş ile arkadaşlarının idam edilmesiyle birlikte, Teslim Töre yurtdışına çıkmak zorunda kalıyor. Bu sırada ilerleyen günlerle birlikte, fraksiyonlar da köyde boy göstermeye başlıyor. Her fraksiyon düğünlerini ayrı yapmaya ve bu düğünlerde devrim andı içmeye başlıyor

Öte yandan köye yerleştirilen Sünniler ise MHP ve MSP'de kendilerine yer arıyorlar. Bu koşturmaca içinde, köylülere göre devrime koşulurken, devlet de planlarını başka türlü yapmakta. Her gün bir başka yerde insanlar öldürülür hale geliyor.

Malatya olayları, 77 ve 78 1 Mayıs'ını Maraş olayları izler. Şiddet ve devrim umudu da giderek tırmanır. Herkes devrimi beklemektedir. Devrim için tarlalar satılır. 1980 yılına gelindiğinde devrim yerine faşist darbe olur. Devrim için mücadele eden kadınlar, gençler ve yaşlılar, işkence tezgahlarından geçirilir. İnsanlar çok büyük acılar çekerler.

Darbenin üstünden geçen sürede SHP'li ve ANAP'lı günler başlar. Aleviler SHP'li, Sünniler ise ANAP'lı olurlar. Bu yıllarla birlikte aynı zamanda köyler şehirlere akmaya başlar. Köye baraj yapılacak olması da neredeyse herkesin İstanbul'a göçmesine sebep olur. Ancak İstanbul'da ve köyde Kürt hareketi kendini hissettirmeye başlar.

Kahramanımız da okuduğu öğretmen okulunda, Kürt illerinden gelen ve bu hareketi çok iyi tanıyan arkadaşlar edinir. Bir süre sonra o da, annesini bırakarak dağa gitmeye karar verir. Ancak buluşma noktasına varmadan, o da tıpkı yıllar önce köye devrimi getirmek isteyen gençler gibi, aynı sonla karşılaşır. Ve burada hikayesini sonlandırır.

Aslında kitapta anlatılanlar 60 yıllık bir devlet dersi niteliğindedir. Aynı zamanda muhalif sosyalist hareketin de hikayesidir. Bu hikaye anlatılırken, kullanılan dil çok çarpıcıdır. Anlatım ve üslup, okuru içine çekmekte, ona bir an bile soluklanma imkanı vermemektedir. Kitap ve kahramanları sizi bekliyor sevgili Global Pazarcık okurları.

Ali Ördek

www.asiyakurdi.org

KIRLANGIÇ

Bir kırlangıç
Vurulmuş kanadından
Bir bakışta yaralandı içim
Sızladı yüreğim
Ah çektim derinden
Bir ağırlık çöktü
Üstüme
Derin bir ağırlık
Bir sen misin
Kanadı kırık
Sorarım gibisine
Zavallı
Titriyor
Bir karakış gününde
Çaresiz bakışları
İmdada çağırır bir halde
Umutsuzca
Çaresiz bir bakış
Zavallıca

Deniz Kabukçu
06.01.1997
Sindorf

İBRAHİM CEYLAN

Halk ozanları geleneği bizim coğrafyamızda güçlü bir gelenektir. Halkın acılarını şiirlerle dile getirmek yaygın olarak başvurulan bir ifade biçimidir. Eskiden halkı etkileyen bilhassa acı olaylar üzerine destan denilen uzun şiirler yazılırdı. Bu şiirlerde ustaca kafiyelerle insanların yüreğine acı işlenirdi. Bu şiirlerin son kıtasında da şairin adı yahut mahlası yer alırdı. Bunu sazla ve müzikle birleştirenler ise doğrudan aşık olarak ortaya çıkar, halk nezdinde daha kalıcı ve daha popüler bir yer edinirlerdi. Bunların kimisi gerçekten de halkın hafızasında unutulmaz izler bıraktılar. Yazdıkları şiirler ve söyledikleri türküler halkın dilinde yaşamaya devam ediyor. Bu alanda güçlü bir kültürel miras bıraktıkları da biliniyor. Şiirle sorunları dile getirip halka mesaj verme geleneğini sürdürmeye çalışanlardan biri de İbrahim Ceylan. Yarbaşı (Kakman) köyünden olan Ceylan, lise yıllarından bu yana kendisini şiirleriyle ifade ediyor. Sosyal ve kültürel hayatta da aktif olan Ceylan, toplum içerisindeki ayrılık sorunlarına farklı bir hassasiyetle yaklaşı- yor. Ve bu hassasiyetini yazdığı dizelerle dile getiriyor.

AYRI DURDUĞUMUZ

Ne hikmettir şu dünyanın hali
Gelen ağlar giden ağlar
Sorarım beylere yoksula çare
Sessiz durduğumuz hep nedendir?

Ömrümüz dert çileyle biter
Bir olmazsak bir gün eğer
Sırtımız kambur gözlerimiz kanar
Ağladığımız hep nedendir?

Tek tek gücümüz olmasın heba
Emeğimizi yediler beyler doya doya
Sürüye saymadan halkım uyana
Bir türlü bir olmadığımız nedendir?

Ceylanım böyle ne olacak
Gelen sırtımızda yaşam sürecek
Fakir olduğumuza kader mi denilecek
Ayrı gayrı durduğumuz nedendir?

İbrahim Ceylan
03.07.2007
Leverkusen

PAZARCIK OTO KİRALAMA

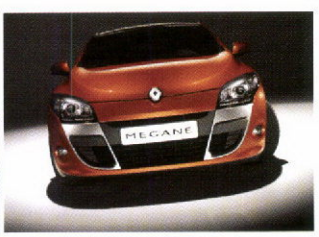

Arabanız kapınızda hazır! Bir telefon yeter!
Adana ve Gaziantep Havalimanlarında araba teslimi yapılır.
Ofis Tel.: 0344 311 48 49 - Cep Tel.: 05448 659 493
Nurettin Aydın Mahallesi, Bim üstü 3. Cadde, No: 27
Pazarcık-Kahramanmaraş

GOLDEN HERA KUYUMCULUK

Nurettin Aydın Mah. 2. Cad, No: 18/e · Pazarcık / Kahramanmaraş
Tel.: +90 344 311 55 99 · +90 344 311 59 99

Sahipleri
Hüseyin Sapkıran · Hasan Taylan · Salman Bakay

GOLDENHERA

Siz altından daha değerlisiniz...

Pazarcık mutfağının salçalı harikası:

Karışık dolma-sarma

Yeniden merhaba sevgili Global Pazarcık okuyucuları. Yeni bir sayıda yine sizlerle birlikte olmak çok büyük bir zevk. Hele bir de konumuz yemek olunca, keyfimize diyecek yok.

Yazı Kurulu olarak yemek yazılarını çıkarmaya karar verdiğimizde, ortaya güzel bir fikir atılmıştı. Tanıttığımız yemeği bizzat sizler için tadacak ve kendimiz için de güzel bir sohbet yapacaktık. Gerçekten de bunun güzel bir fikir ve fırsat olduğunu şimdi idrak ediyorum. Çünkü eğer bunu yapmasaydık, Hatice Tunur'un ne kadar harika bir ev sahibi olduğunu bilmeyecektik. Ne kadar sıcakkanlı ve insanları seven bir insan olduğunu asla öğrenemeyecektik.

İnsanı bu kadar güzel karşılayan, güler yüzüyle hizmet eden bir insanın evinde konuk olmaktan mutluluk ve onur duydum. Tüm okuyucularımızın huzurunda kendisine bir kez daha bütün kalbimle teşekkür ederim, güzel yemekler ve misafirperverliği için.

Şimdi gelelim yemeğimizin tarifine: Her yemek programında mutlaka her yemeğe harika denir, zaten nezaket icabı da tersi düşünülemez, ama biz yaklaşık yirmi kişi yedik bu yemeği ve herkesin fikri aynıydı: Gerçekten harikaydı. Dolma-sarma, damak zevkimizin eşsiz bir örneğidir. Acıyı, ekşiyi seven bir millet olarak sofralarımızın olmazsa olmazlarındandır.

Pazarcık ve çevresinde hem çok iyi bilinen hem de cok sevilen bir yemektir dolma-sarma. Yazın yaş sebzelerden, kışınsa kurutulmuş sebzelerden yapılabildiği için, hem pratik hem de çok çeşitli bir yemektir. Patlıcan, biber, kabak, lahana, asma yaprağı ve benzeri onlarca sebzeden yapılabilir. Hatice bugün bize kuru dolma ve sarma yaptı.

Yemeğimizin tarifine başlıyoruz:

Malzemeler: Pirinç, kıyma (hafif yağlı), ayçiçek yağı, salça, maydanoz, yeşil nane, soğan, sarımsak, yeşil biber ve domates.

Baharatlar: Tuz, kırmızı biber, kara biber, kuru reyhan, kimyon, sumak ekşisi ve limon tuzu.

Dış malzemesi: Kuru patlıcan, kuru biber, asma yaprağı ve kohlrabi (yer lahanası)

Yapılışı

Yıkanan pirinç çukurca bir kabın kenarına konur. Diğer yarısına ince ince doğranmış bol soğan, nane, maydanoz, yeşil biber, domates (domates konserve de olabilir) ilave edilir. Yeşilliklerin üzerine baharatlar (tuz, biber, reyhan, kimyon, sumak ve limon tuzu ekşisi) ve kıyma eklenir. Öncelikle baharatlar, yeşillik ve kıyma iyice karıştırılır. Daha sonra azar azar kabımızın diğer yarısındaki pirinç eklenir. (Dolmanın baharatları tamamen kişiye özeldir ama hangi çeşit yapılırsa yapılsın, sıvı yağ biraz fazla ilave edilirse, lezzetine lezzet katılmış olur.)

Daha sonra sıcak suda haşlanmış kuruluklar ve yapraklar çıkarılır ve soğumaya bırakılır. Soğuduktan sonra hazırlanan iç, dolmalara doldurulur ve tencereye yatay bir şekilde yerleştirilir. Sarmalar sarılıp en üste veya ayrı bir tencereye konur.

Bu işlem bittikten sonra, eğer varsa dolma taşı, yoksa hafif çukurca bir tabak (hemen hemen tencerenin ağzı büyüklüğünde) dolmanın üzerine kapatılır ve üzerine su ilave edilir. Su, dolma taşını hafif gececek kadar ilave edilir. Kaynamaya başladığında altı kısılır ve 45-50 dakika kadar hafif ateşte pişmeye bırakılır. Dolmayı sıcak ya da soğuk servis yapabilirsiniz. Afiyet olsun!

HEDİK

Yukarda, 20 kişi Hatice'nin yaptığı harika dolmayı tattı, demiştim. Elbetteki bu ziyaretlerimiz normalde bu kadar kalabalık olmuyor. Ama güzel bir tesadüfle bir araya geldik. Hatice-Cengiz Tunur çiftinin şeker mi şeker bir oğlu var: Ardıl

O gün Ardıl'ın diş hediği varmış. Bu sebepten epeyce kalabalık olduk. Ama iyi ki kalabalık olduk, diş hediği nasıl yapılır, onu da öğrenmiş olduk.

Öğrendiklerimizi size de anlatayım: Çocuğun etrafına çeşitli eşyalar diziliyor: Altın, tarak, para, kalem vs. Çocuğun başının üzerine bir örtü açılıyor. Hedik dökme esnasında çocuk hangi eşyaya giderse, o eşya ile ilgili bir meslek yapacağına inanılıyor. Örneğin altına giderse kuyumcu olacak deniyor. Biz de Ardıl'ın diş hediğini yaptık. Ardıl kalemi seçti. Umarım, Ardıl okumayı da yazmayı da sever.

Biz onu takip edeceğiz. Allah uzun ömürler versin. Allah annesine babasına bağışlasın. O kalemle Global Pazarcık dergisine yazdığını görmek de inşallah bize nasip olur.

Özlem Buğday

www.arsivakurdi.org

Çocuklar sanatla buluşmalı

*Mikrofonumuzu bu defa Yazı Kurulundan arkadaşımız **Özlem Buğday**'a uzattık. Özlem arkadaşımız son üç ay içerisinde iki resim sergisi açtı. Onunla sergilerini, genel olarak sanatı, projelerini ve çalışmalarını konuştuk. Sanatın çocuk eğitimindeki önemine dikkat çeken bu röportajı ilgiyle okuyacağınıza inanıyoruz.*

Sevgili Özlem, son üç ay içinde iki sergi açtın. Her zaman bu kadar üretken misin? Önce bunu soralım.

Öncelikle okuyucularımıza merhaba diyorum... Almanya'ya geldiğim 2005 yılından 2009'un sonuna kadar olan dönemi saymazsak, evet hep üretkendim. Almanya'ya geldikten sonra, bir duraklama dönemi ya da bir biriktirme dönemi yaşadım. Ve şimdi bu biriktirdiğim fikirleri ürüne dönüştürüyorum.

Sergilerine nasıl tepkiler aldın?

Elbette burada önce sanatçının ne beklediği önemli. Ben, herşeyden önce insanlarda sanata karşı bir ilgi uyansın istiyorum. Birçok insan sanata eğilimlidir, ancak bu sevgi somut çabalarla beslenmedikçe azalır ve giderek yok olur. Bu niyetten yola çıkarak sorunuzu cevaplayacak olursam, tepkiler çok iyiydi. Kaldı ki ben bir tek Zülal'le bile hedefime ulaşmış sayıyorum kendimi. Çünkü şu anda Zülal resim derslerine başladı. Dernekteki çalışmalarımızı gördükçe de daha çok hevesleniyor. İnanıyorum ki bundan sonra Zülal'in hayatında sanat hep olacak. Bundan daha güzel bir tepki olabilir mi?

Genel olarak resime, sanata karşı tatmin edici bir ilgi görüyor musun?

Bu çok kapsamlı bir soru. Öncelikle sanatı ne için yaptığınız önemli. Veya hangi sanat dalını seçtiğiniz. Bir opera sanatçısının popüler bir şarkıcı kadar ilgi beklemesi hayal olur sanırım. Bu noktada kendimden örnek vermek gerekirse, ben küçük bir çocukken bile bir resme bakarken heyecandan titrerdim. Resim çok büyük ve önemli bir şeydi benim için. Elbette ki herkesten aynı tepkiyi beklemek yersiz ve haksız bir davranış olur. Çünkü bu bir değer meselesidir. Yani bu konuda değerleri oluşmamış bir toplumdan sanat için büyük bir ilgi beklenemez. Çünkü bu değerler toplumdan, aileden, medyadan öğreniliyor. Futbolu düşünelim: O kadar çok medya ve sistem tarafından destekleniyor ki; nerdeyse futbol sevmeyen, büyük bir kitle tarafından dışlanıyor. Asosyal ve zevksiz olarak görülüyor. Çünkü bu öğretiliyor. Zaten çevrenize baktığınızda bunu hemen görürsünüz. 5-15 yaş arası erkek çocuğu olan her aile, mutlaka çocuğunu futbol kurslarına götürüyor. Sırf bir etkinlik bile olsa, değer görüyor. Hele bir de şansı dönüp, futbol, çocuğun mesleği olursa dünyadaki en şanslı aile o olur bir anda. Buna karşılık resim sayısız fedakarlıkla yapılan bir sanat dalıdır. Bir kere inanılmaz zaman ve enerji ister. Bir sürü şeyden vazgeçmeni ister. Okul bitince bana insanların ilk sorusu şu oluyordu: Eee şimdi sen ne oldun? Ben de ressam diyordum. Cevap: Hımmm yani öğretmen bile değilsin, yani bu kadar emekten sonra öğretmen bile değilsin... Elbette bu noktada insanlara kızmamak lazım. Çünkü sanat bir değer olarak öğretilmemişse, yani en basitinden ailede kitap okumaya değer verilmemişse, çocuğun elinden tutulup bir sergiye götürülmemişse, bu çocukların büyüdüğü toplumda resime de sanata da çok ilgi beklemek saçma olur... Dolayısıyla sorun toplumsal bir sorundur. Bir eğitim ve çocuk yetiştirme sorunudur. Onun için işe aileleri aydınlatmakla başlamak gerekir. Sanatın önemini kavratmak gerekir. Sanat insanın ruh sağlığı için vazgeçilmez birşeydir. Sanat aracılığıyla insan kendini ifade eder, özellikle çocuklar disiplini öğrenir. Estetik değerleri gelişir, yaratıcı fikirler üretir ve bunu uygulamayı öğrenir. Sanatla uğraşan çocuklar büyüdüğünde, her şeye sahip olur ama en başta öz güveni gelişir. Bu bilinç ailelere verilince, zaten durum hemen değişir. Sanatı seven ve sanata değer veren bir toplum oluruz. Tabii ki değer verdiğimiz şeye de ilgi duyar ve zaman ayırırız. Sorunun tam cevabına gelince: Aslında ilgi var ama yeterli değil. Zaten bizim çalışmalarımız da da bu yöndeki ilgiyi arttırmak, gelecekte sanatı seven, ona değer veren ve öz güveni gelişmiş bireyler yetişmesine katkıda bulunmak içindir.

Peki sırada ne var? Önümüzdeki süreçte ne yapacaksın?

Bir çok projem var ama iki tanesi öncelikli: İlki Ekim ayında yapacağımız Elif Ana Kültür Gecesi için bir Elif Ana Resim Sergisi hazırlamak. İkincisi ise Pazarcık Kültür Merkezi bünyesinde bir sanat atölyesi kurmak. Buradaki amacımız insanlar, daha çok da çocukları sanatla buluşturmak. Atölyemizin ayda bir kere bir gün olmak üzere bütün herkese açık olmasını planlıyoruz. Şu an proje aşamasında. Ayrıntılı bilgiyi daha sonra vereceğiz. Bunların dışında diğer resim çalışmalarım bütün hızıyla devam ediyor.

www.elifkurumu.org

Rojin Sara *Köln-Almanya*

Rojin yedi yaşına henüz yeni girecek ve iki yaşından beri resim yapıyor. Rojin'in resimlerini görünce üniversite yıllarımı hatırladım. Resim hocamız bize hep şunu söylerdi: Çocukların resimleri ile iyi resim yapan ressamların resimleri arasında tek bir fark var, o da bilinç. Ne kadar haklıymış! Rojin de bu resmini bilerek yapmış olsaydı sanırım çoktan ressam olmuştu... Baksanıza, o kadar korkusuzca yapılmış bir resim ki, hayran kalmamak elde değil... *(Kapaktaki resim -GP)* Bir kere o kadar yüksek bir enerji var ki boyaların kullanımında, kocaman kırmızılar, siyahlar, beyazlar inanılmaz... Siyahı ve beyazı bu kadar korkusuzca kullanmak, öyle kolay bir iş değil. Bunların dışında inanılmaz dengeli bir resim. Boyaların dağılımı, ışığı-gölgesi mükemmel. Dediğim gibi eksik olan tek şey bilinç. Sanırım o bilinç de yılların tecrübesiyle gelecek ve o zaman Rojin-Sara iyi bir ressam olacak. Dilerim ki hayatın da resimlerin gibi korkusuz ve coşkulu olsun Rojinciğim.

Şimdiki çocuklar harika

Merhaba sevgili Global Pazarcık okuyucuları... Yeni bir sayıda yine yeni yeteneklerle bir aradayız. Ben bu yetenekleri sizlere tanıttığım için çok mutluyum. Çünkü bu harika çocukların resimlerini gördükçe içim umutla doluyor. Hepsi çok yetenekli, hepsi harika.

Özlem Buğday

www.arsivakurdi.org

Zülal *Köln-Almanya*

Sanırım en çok zorlanacağım yorum bu olacak. Çünkü bu resim, benim Global Pazarcık dergisi için yaptığım bir resmin kopyasıdır. Hayat böyle güzel süprizlerle dolu işte! Ben Zülal'lerin hayatına birşey katmak için resimler yapıp duvarlara asarken; öyle bir reaksiyon geliyor ki, Zülal beni inanılmaz etkiliyor. Elbette ki hem çok sevindim hem de çok etkilendim. Üşenmeden bıkmadan derginin kapağına bakmış, her detayı incelemiş; ceylanın duruşundan aslana kadar, Hacı Bektaş-i Veli'nin giysilerinden sakalına kadar her ayrıntıya dikkat etmiş. Bu çok güzel. Bir o kadar da insana sorumluluk yüklüyor. İnsan neler yaptığını, çevresinde yetişen çocuklardan anlayabilir bence. Çünkü çocuklar taklitle ve modellemeyle öğreniyor. Öncelikle Zülal'e teşekkür ederim. Yaptığım resime değer verip kendisi de yapmaya çalıştığı için. Dergimiz aracılığı ile de kendisine desteği bir görev bildiğimi söylemek isterim. Bu yol zorlu bir yol, elimden geldiği kadar bilgim ve imkanlarım dahilinde, Zülal'e ve tüm genç arkadaşlara ışık tutmayı kendime bir borç biliyorum. Benim bilgimle onların yoluna ışık, onların sevinciyle benim hayatıma umut gelsin. Hepimizin yolu açık ve şansı bol olsun... Coşkun ve enerjin hep böyle büyük olsun Zülalciğim.

orient GmbH
Int. Food Company
(+49) 6204-7015960
...Iss lecker!
DE HE EZ 239 EG
DE HE EZG 239 EG
Junkersstr. 2
D-68519 - Viernheim
www.orientdoener.de
Tel.: +49 6204 701596-0
Fax: +49 6204 701596-9
e-mail: info@orientdoener.de
GOLDENER PREIS DLG PRÄMIERT
GOLDENER PREIS 2009 DLG PRÄMIERT
GOLDENER PREIS 2009 DLG PRÄMIERT